

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ocak 2020 Sayı: 83

Fiyatı: 3 TL

Ekim Devrimi, tarihe “dünyayı sarsan 10 gün” olarak geçti. Çarlık Rusyası altında aç-bilaç yaşayan işçi ve emekçiler, bir de bitmek bilmeyen savaşlarda can veriyordu. “Ekmek ve barış” en yakıcı talepti. Kadınların “ekmek istiyoruz” diye başlattığı 8 Mart eylemleri, tüm halkın katıldığı ayaklanmaya dönüştü. Savaşa sürülen askerler isyan etti, farklı ulustan diye “düşman” belletilen sınıf kardeşlerini öldürmeyi reddettiler. Silahlarını onlara değil, kendilerini bu savaşa sürükleyen egemenlere çevirdiler.

O zamanlar “büyük savaş” olarak adlandırılan I. emperyalist savaş tüm dünyayı kaplamıştı. Buna karşı olan halkların direnişi, her yerde sürüyordu. Rusya’da başlayan ayaklanma ve isyanlar, 1917 Ekim’inde ilk sosyalist devrimi yarattı. Sadece Rusya’yı değil, tüm dünyayı sarsan bir çığır açtı. Türkiye dahil, ulusal kurtuluş savaşlarının zaferle sonuçlanmasına büyük bir katkı sundu. Emperyalist sisteme ağır darbeler indirdi.

Dünyanın egemenleri, işçi ve emekçilere, ezilen halklara esin kaynağı olan böyle bir odağı yoketmek için her şeyi yaptılar. İçten ve dıştan saldırılarla çökertemeyince, Alman Nazi’lerini palazlandırıp üzerlerine saldırdılar. II. emperyalist savaş, asıl olarak sosyalist Sovyetler Birliği’ni yoketme savaşıydı.

Faşistler, başkent Moskova kapılarına kadar dayandı. Ama sokak sokak, ev ev gerçekleşen Stalingrad direnişi ile bu saldırı püskürtüldü; Nazi ordusu Berlin’e kadar sürüldü. Parlamento binasına asılan orak-çekiçli kırmızı bayrak, hem emperyalist savaşın sonunu, hem de sosyalizmin zaferini ilan ediyordu.

Sayfa 2’de sürüyor

2020 bizim olsun! DÜNYAYI BİR KEZ DAHA SARSALIM!

2020 bizim olsun!

DÜNYAYI BİR KEZ DAHA SARSALIM!

Nazi işgali altındaki birçok ülkede egemen sınıflar işbirliği yaparken, halk savaşa ve faşizme karşı büyük bir direniş sergilemişti. Bu direnişler, savaşın sonunda devrimleri doğurdu. Balkan ülkeleri başta olmak üzere Avrupa'nın ve Asya'nın birçok ülkesinde halk iktidarları kuruldu. Dünyanın üçte biri, emperyalist-kapitalist sistemden koptu, sosyalizme yöneldi.

"Müjdeler, müjdeler olsun / Yeni bir dünya doğuyor / Sorul sorul giden kan pahasına" diyordu Türkiyeli bir ozan bu dönemi anlatırken... *"Şimdi gözyaydın etme zamanıdır / yeni bir dünya doğuyor / Zincir seslerinden / Verem basillerinden uzakta.."* dizeleriyle selamlıyordu bu devrimleri...

Bugün de dünyanın pek çok yerinde "şorul şorul" kan akıtıyor emperyalistler ve işbirlikçileri... Suriye'de, Irak'ta, Yemen'de işgale karşı direnenlerin, Sudan'da, Şili'de, Fransa'da diktatörlüğe ve sömürüye karşı mücadele edenlerin kanları akıyor...

Her iki emperyalist savaşın sonunda olduğu gibi, henüz "yeni bir dünya" doğmadı... Fakat işçi ve emekçiler, ezilen halklar böyle bir dünyanın özlemiyle ayağa kalkmış durumda. Köle gibi çalıştığı halde açlığa mahkum edilmesine, çalışmak istediği halde işsiz kalmasına, egemenlerin çıkarı için savaşa sürüklenmesine isyan ediyor. Emperyalistlerin "böl-yönet" politikasına karşı, ulusal-mezhepsel ayrımları bir kenara iterek birleşiyor, mücadeleyi yükseltiyorlar.

Servet ile sefalet arasındaki uçurum öylesine açılmış durumda ki, egemen sınıflar bile bu gerçeği itiraf ediyor ve bunun yarattığı patlamalardan korkuyorlar. Patronlar kulübü TÜSİAD'ın Aralık ayındaki toplantısında konuşanlar, Şili örneğini vererek, "gelir dağılımındaki adaletsizliğin ayaklanmalara yolaçabileceği" endişelerini ifade ettiler.

TÜSİAD patronları bu sözleri boş yere sarfetmiyor. Ağır sömürü ve baskı koşulları altında ezilen işçi ve emekçilerin, bu duruma dayanamayıp patlayacağını biliyorlar. Ama daha fazla kar tutkusundan da asla vazgeçmiyorlar. Sözde AKP'yi eleştiriyorlar, fakat AKP'li yıllarda elde ettikleri yüksek karlardan ve o yüzden yıllar yılı başta kalmasını sağladıklarından sözetmiyorlar. Dahası, işçi ve emekçiler, sömürünün asıl kaynağını farketmesin; öfkelerini en fazla hükümete yöneltsin istiyorlar.

Son yerel seçimlerden bu yana, kan kaybı hızlanan AKP, şimdilerde kendi içinden darbeler alıyor. Bir milyon civarında üyesi istifa etmiş

durumda ve istifalar sürüyor. Davutoğlu partisini resmen ilan etti, sırada Babacan var. Abdullah Gül-Ali Babacan ekibi, emperyalist burjuvazinin de desteğini arkasına alarak "merkez sağ" denilen boşluğu doldurmayı hedefliyor.

Egemenler, yıpranan AKP'yi, AKP içinden çıkan ekiple yenilemek, artan hoşnutsuzluğu kimi rötüşlerle gidermek amacındalar. Fakat gelinen noktada, bunu ne kadar başarabilirler, belirsizdir.

Bugün bir avuç yandaş dışında varolan duruma isyan etmeyen kesim yok gibidir. Doğa Koleji gibi bir özel okulda, öğretmen-öğrenci-veli dayanışma içinde mücadele etmektedir. Kimi zaman kantindeki bir yiyecek, kimi zaman göz göre göre gelen bir kaza ile sürekli çocuklarını kaybeden aileler, artık haykırmaktadır. Mesleki sorunlardan dolayı veterinerler, eczacılar da sokağa çıkmıştır. Bağış paraları iç edilen "şehit aileleri ve gazileri" bile bu kervana katılmıştır. Özcesi tıpkı Gezi Direnişi öncesinde olduğu gibi, toplumun hemen her kesimi isyan halindedir.

En önemlisi de, bu kez işçi sınıfı da hareketlenmiştir. Birçok işyerinde düşük ücretlere, işçi kıyımına karşı eylemler yapılıyor. Buna son günlerde metal işkolunda çalışanlar eklendi. TİS sürecinde görüşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine eylemler başladı. 130 bin metal işçisini ilgilendiren TİS'lerin sonucu, yeni metal fırtınasını doğurabilir. Asgari ücretin enflasyonun çok altında belirlenmesi, zaten canı burnunda olan emekçilerin öfkelerini iyice arttırdı.

Egemenler bu öfkeyi bir kez daha sandıkta eritmeye çalışacaktır. Ama ne varolan muhalefet partileri, ne de AKP içinden çıkartılan yeni partiler, kitlelere umut verebiliyor. Halk artık kendi gücünü ortaya koymadıkça, hiçbir şeyin değişmeyeceğini görüyor. Bu koşullarda işçi sınıfının çakacağı bir kıvılcım, emekçilerin de katılımıyla büyük bir yangına dönüşebilir.

Yeni bir yıla büyük zorluklar içinde ama direnişlerle, ayaklanmalarla giriyoruz. 20. yüzyılın başında Ekim Devrimi'nin yaptığı gibi, dünyayı bir kez daha sarsabiliriz. Tüm sömürücüleri, zorbalı, din tüccarlarını yeryüzünden süpürebiliriz. Bu gücü harekete geçirelim, 2020 bizim olsun!

Okurlara...

Merhaba,

Yeni yıla devasa sorunların birikmiş olduğu bir evrede giriyoruz. Asgari ücrete yapılan zam ile işsizliğin geldiği düzey, işçi ve emekçilerin yaşam-geçim sorunlarının önümüzdeki yıl daha da katmerleneceğini gösteriyor. Patronlar ve hükümet, daha pervasız, daha vahşi bir sömürünün planlarını yapıyorlar.

Ancak bu defa kitleler ayakta. Toplumun tüm kesimleri, kendi yaşamlarını doğrudan etkileyen sorunlara karşı harekete geçmiş durumda. Eylem yapıyor, örgütleniyor, bir çıkış yolu arıyorlar. Fransa'daki, Şili'deki Lübnan'daki sınıf kardeşlerinden öğreniyorlar.

Bu arada Erdoğan yönetimi, bir taraftan Kanal İstanbul inşasıyla, diğer taraftan Libya'daki savaşa girme hazırlıklarıyla, yeni karışıklıklar yaratmaya çalışıyor. İçerideki sıkışmasını, dışarıda çatışma alanları yaratarak aşmak istiyor.

İçeride ya da dışarıda, bu süreçte devletin attığı her adım, yaşam koşullarımızı daha da zorlaştırıyor, hatta can güvenliğimizi tehlikeye atıyor. Üretimden gelen gücümüzü kullanmak dışında seçenek kalmamıştır. "Genel grev/genel direniş" bu dönemi aşmanın en önemli yoludur.

Okurlarımızın yeni kavga yılını kutluyoruz.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

83. Sayıda

3	Genel grev genel direniş
4	Trelleborg işçileri direniyor
5	Asgari ücret yine açlık sınırında
6	"Asgari ücret" in tarihi
7	Suriye yetmedi sırada Libya var
8	Bir "anı" kitabı: Kişisel kavga sürüyor 2
12	Kanal İstanbul bir Amerikan projesidir
14	İsviçre'de kapitalist sömürüyü protesto
15	Fransa'da genel grev
16	Özel okullarla birlikte eğitim de iflas ediyor
17	Şiddeti protesto eden kadınlara polis şiddeti
18	Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı yaşıyor
19	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
20	Yeni dönemde işçi emekçi hareketi-1

Günlerce süren “orta oyunu” sonunda asgari ücret 2 bin 324 TL olarak belirlendi. Karar önceden verilmişti, göstermelik toplantıların sonunda açıkladılar. En başta bu oyun bozulmalıdır!

İşçi sendikalarını temsilen Türk-İş’in bulunduğu bir toplantıda işçi sınıfının temsil edildiğini söylemek, abesle iştigaldir. Kuruluşundan itibaren işbirlikçi olan bu konfederasyon, defalarca işçileri satan sözleşmelere imza attı. Halen Türk-İş Başkanı olan Ergün Atalay’ın Ağustos ayında imzalanan Kamu TİS’leri sırasında Bakan’a dönerek, “uzasa iş karışacaktı, kapattım böyle” dediği hatırlardadır. Asgari ücret görüşmelerine de “bir işçinin yaşam maliyeti” dedikleri 2 bin 578 TL teklifiyle başladılar ve bunun altında bir teklifi kabul etmeyeceklerini söylediler, ama teklifin çok altında bir ücret verildiği hal-

işinden oluyor. Keza son beş yılda 570 bin esnaf kepenk kapatmış! Çiftçi katlanarak artan borçlarını ödeyemeyince, toprağı da ekemiyor. Tarımda işsizlik diz boyu...

2019 yılında 16 bin şirketin iflas ettiği söyleniyor. Bu şirketlerde çalışan tüm emekçiler işsiz kalmış demektir. Ama hükümet büyük patronları kurtarmak için kesenin ağzını açmış durumda. İşsizlik Fonu bile onlar için kullanılıyor. **Bugüne dek fonda biriken paranın üçte biri işsizlere, üçte ikisi patronlara verilmiş!**

Son olarak Simit Sarayı’nın Ziraat Bankası eliyle kurtarılması girişimine tanık olduk. Bu işletmede İstanbul’un eski belediye başkanı Kadir Topbaş dahil pek çok AKP’linin hissesi olduğu, kamu bankası aracılığıyla bu kişilere para aktarılacağı ortaya çıktı.

Bir yanda emeğiyle geçinenlere reva görülen komik ücretler, diğer yanda “şir-

Ama bütün bu yapılanlar, işçi ve emekçinin “büyük tahammül”ünün fazlasıyla zorluyor artık. Her şey bu tahammül sınırının patlamasına gelip dayanmış durumda...

Genel grev genel direniş

Halkın açlık ve işsizlikten dolayı canına kıydığı bir dönemden geçiyoruz. Son bir yıl içinde 3 binden fazla kişi intihar etti. Öyle ki, en çok ölümün yaşandığı “trafik kazaları” ile yarışacak boyutlara ulaştı. Tek tek intiharlardan ailecek intiharlara düştü. Böyle bir durum ülkemizde ilk kez yaşanıyor. İşsizliğin ve açlığın geldiği noktayı bundan daha çarpıcı ne anlatabilir?

Bu aynı zamanda çaresizliğin, yalnızlığın, örgütsüzlüğün göstergesi... Varolan partilerin ve kitle örgütlerinin halkın sorunlarına yanıt olamadığını gösteriyor. Öyle olmasa, işçiyle dalga geçer gibi belirlenen asgari ücret karşısında tepkilerini eylemli bir şekilde ortaya koymaları gerekmez miydi? Toplantı odasını terk ederek veya basın açıklamaları ile işçi ve emekçinin ücreti, yaşam ve çalışma koşulları düzelmiyor!

Ardı arkası kesilmeyen bu saldırılar ancak güçlü birleşik eylemlerle durdurulabilir. Bugün birçok işyerinde direnişler var. Son olarak metal işkolunda TİS görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanınca başta Tofaş olmak üzere birçok büyük fabrikada eylemler başladı. İşveren sendikası MESS, ilk altı ay için yüzde 6.05’lik bir zam teklif ediyor, üstelik 3 yıllık sözleşmeyi dayatmayı sürdürüyor. 130 bin metal işçisi, yeni bir fırtınaya hazırlanıyor. Aksi halde bir kez daha devlet-patron-işbirlikçi sendika üçgeni altında boğulup gidecekler.

Türk-İş’in bile bazı çıkışlar yapması, alttan alta kaynayan homurtuyu hissetmesindendir. Asgari ücretin Türk-İş’in teklifinin bile gerisinde olmasına, işçi ve emekçilerin tepkisi çok büyük olmuştur. “Genel grev, genel direniş” talebi, tabandan yükselmektedir. Sendikalar bu talebe daha fazla kulak tıkayamazlar. **Sendikalı-sendikasız, şu ya da bu sendika ayırmaksızın işçi ve emekçiler tabanda birliği sağlamak zorundadır.** Asgari ücret için oluşan İstanbul İşçi Sendikaları Platformu türü birlikler kurulmalı ve bunlar sendika yönetimlerini harekete geçmeye zorlamalıdır.

Genel grev, genel direniş, bir ajitasyon sloganı olmaktan çıkmıştır artık! O bir eylem sloganıdır!

Artan saldırıları durdurabilmenin tek yolu, haklarımızı alana dek sürecek bir genel grev genel direniştir. Fransız işçi ve emekçilerinin emeklilik yasasına karşı başlattıkları büyük eylemler, Türkiye işçi ve emekçilerine esin kaynağı olmalıdır.

İşsizliğe, açlığa, vergi soygununa karşı GENEL GREV GENEL DİRENİŞ!

de, ne Türk-İş’ten ne diğer sendikalardan eylemli bir çıkış olmadı.

Erdoğan’ın sadece cumhurbaşkanlığından aldığı maaş 85 bine çıktı. Örtülü ödenekleri, çifte emeklilik maaşını, “he-diye” adı altında verilenleri saymıyoruz bile... Sadece cumhurbaşkanı maaşı, işçiye verilenin 40 katıdır! Geçtiğimiz günlerde yapılan açıklama ile, sarayın harcamasının 2018 yılında 1,6 milyar TL iken 2019’da 2,8 milyara yükseldiğini öğrendik. Onların bir öğün yedikleri bile, belirlenen asgari ücretin üzerindedir. Gelir dağılımındaki bu devasa uçurum, mızrağın çuvala sığmaz olduğu bir haldedir.

Açlık ve işsizlik ölüm demektir

Belirlenen asgari ücretle, işçi ve emekçiler bir kez daha açlık sınırına mahkum edildi. Resmi rakamlarda “açlık sınırı” yani bir kişinin sadece karnını doyurması 2 bin TL’nin üzerinde. Günde 10-12 saat çalışıp ancak karın doyurabilecek, ölmeyecek ama sürünecek bir yaşamdan başka bir şey sunulmuyor milyonlarca kişiye...

Dahası, “bunu da bulamayanlar var” denilerek işsizler gösteriliyor. **7 milyonu aşkın işsiz bulunduğu bir ülkedeyiz. Bir yıl içinde 802 bin kişi daha işsiz kalmış.** Neredeyse her dakikada bir kişi,

ket kurtarma” adı altında patronlara akıtılan milyon dolarlar... Ama elektrik-doğalgaz borcunu dahi ödeyemez olanlara “kurtarma” yapılmıyor! 4 milyonu aşkın kişi bu soğuk kış günlerinde elektrik ve doğalgaz borcunu ödeyemez durumdadır.

Hal böyleyken bir de vergi yükü bindirildi. Bütçenin yüzde 66’sı ÖTV, KDV denilen “dolaylı vergiler”den oluşuyor. Satın aldığımız herşeyden kesilen vergiler bunlar. Yanı sıra “gelir vergisi”nin de üçte ikisi emekçilerden alınıyor. Asgari ücret bile vergiye tabii... “Çok kazanan çok, az kazanan az” vergi alınması gerekirken, tam tersi oluyor. **Ücretli çalışanların ellerine daha para geçmeden vergiler kesiliyor, ama patronlar çeşitli biçimlerle vergi kaçırmaya devam ediyor.** Ve bütçe denilen devlet kasasını halkın sırtından dolduranlar, bol keseden yiyip içiyor, patronlara-yandaşlara dağıtıyorlar...

Son olarak Kanal İstanbul projesini bile bütçeden karşılayacaklarını söylediler. Halk açlıktan, işsizlikten kırılıyor, bunlar “Lale Devri”nin saray erkanı gibi, zevk-ü sefa içinde kanal gezintisi planları yapıyor. Kanalın çevresindeki arsaları Arap zenginlerine peşkeş çektikleri açığa çıktı. Kriz içindeki inşaat sektörünü de bu şekilde canlandırmayı düşünüyorlar.

Asgari ücretin Türk-İş’in teklifinin bile gerisinde olmasına, işçi ve emekçilerin tepkisi çok büyük olmuştur.
“Genel grev, genel direniş” talebi, tabandan yükselmektedir.
Sendikalar bu talebe daha fazla kulak tıkayamazlar. Sendikalı-sendikasız, şu ya da bu sendika ayırmaksızın işçi ve emekçiler tabanda birliği sağlamak zorundadır. Genel grev, genel direniş, bir ajitasyon sloganı olmaktan çıkmıştır artık! O bir eylem sloganıdır!

Trelleborg işçileri direniyor

Petrol-iş sendikasının örgütlü olduğu Trelleborg fabrikasında grev devam ediyor. Grev, Trelleborg yönetiminin, Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde işçilerin taleplerini kabul etmeyen, düşük ücret dayatan ve sosyal haklarda kısıtlamaya giden tutumu nedeniyle 10 Aralık günü başladı.

DSB olarak grev ziyareti gerçekleştirdik

24 Aralık günü grevcilerle dayanışmak için gittiğimiz grev yerinde, işçiler ve işçi temsilcisi Dursun Karataş'la konuştuk. Grevlerinin 15. gününde olduğunu belirten işçi baştemsilcisi Karataş, TİS görüşmelerinden sonuç çıkmaması üzerine greve çıkma kararı aldıklarını ve grevi başlattıklarını ifade etti. Karataş, TİS görüşmelerinde ücret ve sosyal haklarda anlaşma sağlayamadıklarını belirttikten sonra şunları söyledi: *"İşçiler olarak yüzde 37,5 lira zam istedik, patronlar ise yüzde 23 dayattılar. Gerekçe olarak da hep enflasyon oranını gösterdiler. Oysa biliyoruz ki, resmi enflasyonla bizim mutfak ve yaşam enflasyonu arasında uçurum var. İsteddiğimiz zam önerisi bile yaşadığımız enflasyon karşısında çok düşük."* Ayrıca sosyal haklarda da anlaşma sağlayamadıklarını, ücretlerin düşük olmasının, kıdem tazminatının da düşük olması anlamına geleceğini söyledi.

Trelleborg'un biri Gebze Plastikçiler Organize Sanayi Bölgesi diğeri yine Gebze sınırları içinde olmak üzere iki fabrikası bulunuyor. Her iki fabrikada da üretimin tamamen durmuş. İdari personel dışında, çalışan 324 işçi greve katılmışlar. Grevin ilk günlerinde işçilerin hepsi grev yerinde bulunmuşlar, sonraki günlerde 4 kişilik nöbet sistemine geçilmiş. Dayanışmaya gelenler dışında her gün en az 10 işçi grev yerinde bulunuyor. Nöbetçiler 24 saat grev yerinde bekliyorlar. Devrimci kurumlardan, sendikalardan siyasi partilerden sürekli dayanışmaya gelenlerin olduğunu söylediler. Çevre fabrikadan işçilerin de ilgisinin yoğun olmuş. Karataş, 2015 yılında da bir haftalık grev yaşadıklarını, o dönem engelli kontenjanından kendi fabrikalarında çalışan bir arkadaşın daha sonra ayrılıp yakın bir fabrikada engelli kontenjanından işe girdiğini ve buradaki grev ilgili paylaşımlar yaptığı işin işten atıldığını belirtti.

Direnış ve grevlerin vazgeçilmezidir ateş veya soba etrafında sohbetler yapmak. Grev çadırında yanan sobanın etrafında, diğer işçi arkadaşlarla grev hakkında konuşmamızı sürdürdük. "Her birimiz 12-13 yıllık işçiyiz" diyen bir işçi; "ücret zammını sadece maaşların zamlanması için istemiyoruz, kıdem tazminatımızın yükselmesi içinde zam önemli" dedi. Başka biri; "birliğimiz iyi, firemiz yok, ayrıca dayanışma ziyaretleri memnuniyet verici" diyerek, kazanacaklarını söyledi.

Kadın işçi olmadığı dikkatimizi çekti. Sorduğumuzda, iş ağır olduğundan dolayı idari bölüm dışında kadın işçi çalışmadığını belirttiler. Sohbet grevi aştı güncel gelişmelerle devam etti. Karadeniz'de devam eden orman yangınları, HES'ler konuşuldu. Karadeniz orman yangınları hala artarak devam ediyordu. Tartışmaya katılan işçilerin çoğu, onlarca yerde aynı anda ormanların yanmasının tesadüf veya kaza olamayacağını, planlı bir durum söz konusu olduğunu, sermayeye rant alanı almak için ormanların yakıldığını ifade ettiler.

"Kazanıncaya kadar..."

Trelleborg firması kauçuk sanayi hortumu üreten uluslararası bir tekel. İş makinalarında kullanılan hortumları üretiyor. Dünya genelinde 120 fabrikası bulunuyor. İşkolu olarak "ağır sanayi"ye girmiyor. Ancak üretimde kullanılan çinko, karbon monoksit gazı ve kanserojen maddeler nedeniyle, işçiler oldukça ağır şartlarda, sağlığa zararlı koşullarda çalışıyorlar. Buna rağmen işçiler, ücretlerinin çok düşük olduğunu anlatıyorlar.

Trelleborg işçileri 2015 yılında bir kere daha greve çıkmışlar. O grevde, 7 gün içinde patronun dediğine imza atılmış. Bundan ders çıkaran işçiler, bu defa daha kararlı ve direngen biçimde başlamışlar mücadeleye. Ve işçilerin onayı olmadan TİS imzalanmasını istemiyorlar.

Toplu sözleşme süreci, yine ücret zammı konusunda tıkanmış durumda. Temmuz ayında başlayan görüşmelerde,

patron yüzde 23 zam teklif ediyor, işçiler ise pazarlıklar sürecinde zam taleplerini yüzde 37'ye kadar düşürmüşler. Buna rağmen patron ayak diyor. Ve işçiler "kazanıncaya kadar" mücadeleyi sürdürmekte kararlı olduklarını ifade ediyorlar.

Eski yazı işleri müdürümüz Murat Tokdemir gözaltına alındı

Eski yazı işleri müdürümüz Murat Tokdemir, 11 Aralık günü Artvin-Şavşat'ta bulunan evinde gözaltına alındı. Eve "savcılık emri" ile geldiğini söyleyen jandarmalar, saatler süren arama gerçekleştirdiler. Ardından Murat Tokdemir gözaltına alındı. Gözaltında ifade vermeyen Tokdemir, 12 Aralık günü çıkarıldığı mahkemede serbest bırakıldı.

Gözaltının sebebi olarak, dergimizin imzasını taşıyan afişlerin Artvin'de asılmış olması ve dergimizin eski sayılarının bulundurulması gösterildi.

Dergimiz yasal bir dergidir ve dergi adına yürütülen faaliyetler, bir "suç unsuru" olarak tanımlanamaz. Ne var ki, dergimizin okurları ve çalışanları, her dönem devletin hedefi haline gelmiş, faaliyetleri nedeniyle gözaltına alınmış, tutuklanmışlardır. Bir kez daha baskıların bizi yıldırma- mayacağını belirtiyoruz.

Grup Yorum'un açlık grevi devam ediyor

Grup Yorum'un üyeleri Helin Bölek, Bahar Kurt, İbrahim Gökçek, Barış Yüksel ve Ali Aracı'nın süresiz açlık grevleri devam ediyor. Helin Bölek ve Bahar Kurt ise, tahliye olmalarının ardından açlık grevlerini dışarıda da sürdürüyorlar.

İki yılı aşkın süre cezaevinde kaldıktan sonra 20 Kasım 2019 günü tahliye olan Bahar Kurt, açlık grevinde 190. gününü geride bıraktı. 39 kiloya düşen ve artık kritik günlere giren Bahar Kurt, eylemlerinin taleplerini şöyle sıralıyor: *Konser yasaklarının kaldırılması, İdil Kültür Merkezi'ne dönük baskınların son bulması, açılan davaların düşürülmesi, tutuklu Grup Yorum elemanlarının serbest bırakılması ve bakanlığın arananlar listesinden çıkarılması.*

Okmeydanı'ndaki İdil Kültür Merkezi son üç yılda sekiz kez polis baskınına maruz kaldı ve bu baskınlarda grup elemanlarından 30 kişi tutuklandı.

Bahar Kurt, Silivri Cezaevi'nde tutuklu olan açlık grevindeki Grup Yorum elemanları Ali Aracı, İbrahim Gökçek ve Barış Yüksel'in, "zorla müdahale" için hastaneye götürülmek istendiğini anlattı ve "Halkımıza, sanatçı dostlarımıza çağrı yapıyorum: Grup Yorum'un açlığına ses olun. Sanata ve sanatçıya yönelik baskıyı, sansürü ancak dayanışma ile aşabiliriz" diyerek destek çağrısı yaptı.

Asgari ücret yine açlık sınırında İŞÇİLER AÇLIĞA MAHKUM EDİLEMEZ!

2 Aralık günü başlayan asgari ücret görüşmeleri 26 Aralık günü hükümetin açıkladığı rakam ile sonuçlandırıldı. Asgari ücretin 2 bin 324 lira 70 kuruş olacağını açıklanması, büyük tepkiye neden oldu. Patronların istediği olmuş, işçinin ücret zammı, olabilecek en düşük seviyede bırakılmıştı. Sona eklenen “70 kuruş” ise Erdoğan’ın söz verdiği “jest”ti! Erdoğan daha da ileri gitti, asgari ücretin açıklanmasının ardından “işçiyi enflasyona ezdirmedik” sözleriyle, açıkça işçi ve emekçilerle alay etti.

Asgari ücret pazarlıkları

Türk-iş’in geçtiğimiz Kasım ayına ilişkin verilerine göre, 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 2 bin 103, yoksulluk sınırı ile 6 bin 850 lira. Net 2 bin 20 lira olan asgari ücret, 4 kişilik bir aileye ancak 9 gün yetiyor. Bu nedenle Türk-iş, asgari ücretin en az 2 bin 578 lira olması gerektiğini ileri sürerek, daha düşük bir rakamı “tartışmayacaklarını” duyurdu. Türk-iş ile Hak iş, asgari ücret görüşme masasına bu rakamla oturdu.

DİSK’in açıkladığı rakam ise net 3 bin 200 lira oldu. **Asgari ücretin bir “geçim ücreti” olması, vergi dışı bırakılması, aile üzerinden ve AGİ hariç hesaplanması gibi ilkeler ise konfederasyonların ortak talebiydi.**

Patronlar için bu rakamlar elbette çok yüksekti. Rakamı düşürmek için TÜİK devreye sokuldu. Yapıldığı kural dışı ve hileli hesaplamalar ile enflasyonu olduğundan düşük gösteren, ekonomi rakamlarını hükümetin politikalarına uygun hale getiren TÜİK, bu defa da işçilerin geçim ücretlerini manipüle etmek üzere harekete geçti.

Asgari ücret komisyonunun üçüncü toplantısında devreye giren TÜİK, kendi rakamları ile çelişmeyi bile göze alarak rapor hazırladı. TÜİK, Kasım ayında bir yıllık gıda artışını yüzde 8,9 olarak hesaplamıştı; ancak asgari ücret komisyonuna bu rakamı yüzde 5,3 olarak sundu. Temel gıda maddelerinde iki-üç kat bir artış söz konusuysa, TÜİK’in rakamı yüzde 8,9 olarak açıklaması bile inanılması imkansız bir durumdu. Bu rakamın daha da indirilmesi, işçiye layık görülen “sefalet ücreti” anlamını taşıyordu. Zaten TÜİK’in komisyonuna sunduğu raporda, bir işçinin aylık asgari geçim tutarı 2 bin 331 lira olarak belirlenmişti.

Patronlar örgütü TİSK ise, açgözlülükte sınır tanımadıklarını bir kere daha ortaya koydular. “İşçiler kadar işverenlerin de düşünülmesi gerektiğini” ileri süren patronlar, asgari ücretin en fazla 2 bin 262 lira olması, ayrıca asgari ücrete devlet desteğinin 200 liraya çıkartılarak sürmesi gerektiğini belirttiler. Ayrıca yüzde 2 olan İşsizlik Sigortası

Asgari ücret, resmi olarak hükümetin, patronların ve sarı sendikaların katıldığı toplantılarda belirleniyor. Gerçekte ise, asgari ücreti belirleyen tek unsur, işçi sınıfının mücadele gücüdür. İşçi sınıfı ne kadar örgütlü, bilinçli ve eylemli ise, asgari ücret o kadar yüksek olur; işçi sınıfı sarı sendikaların barikatlarını aşamayacak, kendi gücünü ortaya koyamayacak durumdaysa, asgari ücret sefalet ücreti düzeyinde kalır.

İşveren Payı’nın 2020’de alınmaması, yüzde 5 olan SGK İşveren Desteği’nin yüzde 6’ya yükseltilmesini, bunun TİS imzalayan işyerlerinde yüzde 7 olarak uygulanmasını da istediler.

“Pazarlıklar”ın uzaması göstermelikti ve işçileri oyalama amacı taşıyordu. Böylece sarı sendikalar, işçilere “bakın ne kadar uğraştık” diyebilecekti. Sonuçta sarı sendika-patron-devlet işbirliği ile, asgari ücret netleştirildi ve açıklandı.

En büyük toplu sözleşme

Asgari ücretin belirlenmesi, sadece asgari ücretle çalışanları değil, işçi sınıfının tümünü ilgilendiren bir konudur. **Asgari ücret ile çalışan işçilerin sayısı 5 milyon civarındadır. 2 milyon civarında işçi ise asgari ücretin altında bir ücret ile çalışmaktadır. Asgari ücretin yüzde 15 üzerinde ücret alanlar da eklendiğinde, 10 milyondan fazla işçi ve emekçi, asgari ücret civarında bir ücret alıyor ve bu pazarlıklardan doğrudan etkileniyor demektir.** Burada aileleriyle birlikte 30 milyona yakın insan söz konusudur.

Diğer taraftan, emekli aylıkları da asgari ücrete yapılan zam oranlarından doğrudan etkilenir. Yani, bugün ülkemizde bin liranın altında emekli aylığı alan 850 bin kişi ile, 2 bin liranın altında emekli aylığı alan 7 milyona yakın kişi de sefalet koşullarında yaşamaktadır ve asgari ücrete göre kendi durumlarında da bir iyileşme umudunu taşımaktadır.

Bu kesimlerin dışında kalan bütün işçilerin alacakları zam oranları, asgari ücretin zam oranları ile bağlantılı olur. Bu yanı sıra asgari ücret görüşmeleri, en büyük toplu sözleşme niteliğini taşır.

Tüm işçileri ilgilendirdiği için, patronlar ve devlet, asgari ücretin “sefalet ücreti” olarak kalması için büyük bir çaba harcarlar. Bu defa da öyle oldu.

İşçiye sefalet ücreti

TÜİK, işçilerin “asgari geçim” giderlerinin yüzde 5,4 arttığını açıkladı. Oysa gerçek “geçim” rakamları çok başka şeyler söylüyor. Bir yılda elektrik ve doğalgaza gelen zam yüzde 60’lara ulaştı, temel

gıda maddeleri yüzde 100 civarında zamlandı. Kiradan giyime kadar her alanda fahiş fiyat artışları söz konusu. Geçinmek öylesine zorlaştı ki, 2019’un ilk 9 ayında, elektrik borcunu ödeyemeyenlerin sayısı 3.5 milyonu aştı, doğalgaz borcunu ödeyemeyenlerin sayısı ise 710 bin 364’ü buldu.

İşçi ve emekçiler böylesine sefalet koşullarına, açlık yüzünden intihar-

lara mahkum edilmişken, bir tarafta da pervasızca savurganlık yapılıyor. Mesela sarayın giderlerine baktığımızda, 23 saniyede bir asgari ücret kadar harcama yapıldığını görüyoruz. Cumhurbaşkanı ayrılan ödenek yetmediği için, tekrar tekrar ödenek artırılıyor. Kimsenin geçmediği köprüler, kullanmadığı otoyollar, uçak kalkmayan havalimanları, hasta gitmeyen hastaneler için yandaşlara milyarlarca lira aktarılıyor. Asgari ücret pazarlıklarının yapıldığı aynı günlerde, bütçe görüşmelerinde kitlelerin temel gereksinimlerini karşılayacak planlamalar yapmak yerine, Diyanet’e, Saray’a, yandaşlara ne kadar para ayrılacağı planlanıyor.

Asgari ücret, resmi olarak hükümetin, patronların ve sarı sendikaların katıldığı toplantılarda belirleniyor. **Gerçekte ise, asgari ücreti belirleyen tek unsur, işçi sınıfının mücadele gücüdür. İşçi sınıfı ne kadar örgütlü, bilinçli ve eylemli ise, asgari ücret o kadar yüksek olur; işçi sınıfı sarı sendikaların barikatlarını aşamayacak, kendi gücünü ortaya koyamayacak durumdaysa, asgari ücret sefalet ücreti düzeyinde kalır.**

Asgari ücretin belirleneceği yer sendika ağalarının ya da patronların toplantı masaları değil, üretim alanları ve kent meydanlarıdır.

Sanayi-tarım, yaş, cinsiyet ayrımı yapılmayan; yıllık olarak belirlenen; insanca yaşam koşulları sağlayan; vergiden muaf asgari ücret için, mücadele etmekten başka çare yoktur.

"Asgari ücret" in tarihi

"Asgari ücret", kölelik döneminden kalma kriterler üzerinden şekillenen bir ücrettir. Köleci toplumda köle sahipleri, köleleri pervasızca çalıştırdı; karşılığında gıda-giyim-barınma ihtiyaçlarını karşılamakla yükümlüydü. Tabi bu "yükümlülük" kelimesinden fazla bir beklentiye girmemek gerekiyor. **Çıplak kalmayacak kadar giysi, başlarını örtecek kadar bir baraka, ölmeyecek kadar yiyecek...** "Ölmeyecek kadar yiyecek", sınıf mücadelesinin ilerleyişi içinde, kapitalist toplumda "ölmeyecek kadar ücret"e dönüştü.

Köleliğin vahşi sömürüsü, kölelerin en temel ihtiyaçlarını asgari düzeyde karşılamayı içeriyordu. **Kapitalizmin başlangıç döneminin vahşi sömürüsü ise, bunu bile karşılamaktan uzaktı. Bu dizginsiz sömürü karşısında yükselen sınıf mücadelesi, yeni bir kavram oluşmasını sağladı: "En az geçim ücreti".** Bugün "asgari ücret" olarak tanımladığımız şey, yoğun bir mücadele ile elde edilmiştir; ve emekçilerin geçinmek için en temel gereksinimleri dikkate alınarak belirlenir.

Elbette tanımı böyle yapılmakla birlikte, gerçekte patronlar bunu bile vermemek için uğraşırlar. Mesela TÜİK adı verilen kurum, "en temel gereksinimler" in maliyetini hesaplarken, tüm matematik, istatistik vb hesaplamalarını altüst ederek "en az geçim ücreti"ni, asla geçim sağlanamayacak bir düzeye çekmeye çalışır. Patronlar "bizi de biraz düşünün" diyerek, işçilere ödeyecekleri ücretten biraz daha, biraz daha tırtıklamaya çalışır. Hükümet, sarayda lüks ve sefahat içindeki yaşamını koruma altına alır. Ama bütün bunlara rağmen, **"asgari ücret" ve "en az geçim ücreti" kavramları, işçilerin yüzyıllar boyunca süren mücadeleleri içinde kazanılmış hakkıdır!** Geriye kalan, bu kavramları gerçeğe çevirebilmek, geçinmek için gereken ücretin mücadelesini verebilmektir.

Osmanlı'dan bugüne "asgari ücret"

"Asgari ücret" in olmadığı dönemde, her işçi kendi bireysel (ya da grupsal) mücadele gücü kadar ücrete ulaşabiliyordu. Tabi cehalet, sınıf bilincinden yoksunluk, patrona feodal bağlarla bağlı olmak gibi pek çok unsur, bu mücadelenin önündeki engellerdir.

Asgari ücretin bölgesel ya da işkolları düzeyinde belirlenmesi noktasına gelmesi bile, çok uzun bir sınıf mücadelesinin ardından gerçekleşti. **Türkiye işçi sınıfının tarihinde, kayıtlara geçen ilk "işkolu asgari ücret" belirlenmesi, 1806 olarak görülmektedir.** Osmanlı arşivlerinde 2 Şaban 1226 (1806) yılında yayınlanan bir ferman, inşaat işçilerinin (sadece inşaat işçilerinin) ücretlerini belirlemek için, verilen rakamlardan daha düşük ücrete çalıştırmayı engellemektedir. Cumhuriyet öncesi ikinci

asgari ücret ise Ereğli'de, kömür madenlerinde çalışan işçiler için gündeme gelmiştir. Tarih, **1921'dir.** 151 Sayılı Ereğli Havzai Fahmiyesi Maden Amelesinin Hukukuna Muteallik Kanun'un 11 maddesi, madenciler için asgari ücreti düzenlemektedir.

Cumhuriyetin ardından, bir adım daha ileri gidilir ve "bölgesel asgari ücret uygulaması" başlatılır. **1923 İzmir İktisat Kongresi, "işçi ücretlerinin her üç ayda bir geçim şartlarıyla mütenasip olarak belediye meclislerince tespit ve ilanı ile müesseselerin buna uyma zorunluluğu kararlaştırılmıştır" cümlesini kayıtlara geçirir.** Asgari ücretin tespiti belediyelere bırakılmıştır, bu işçiler için bölgesel eşitsizliklerin sürdürülmesi anlamına gelir; ancak tek tek patronların inisiyatifinden çıkartılmış olması da bir ilerlemedir.

1936 yılında çıkartılan 3008 Sayılı İş Kanunu ise, "basın ve deniz işçileri dışındaki tüm işçiler" için asgari ücret uygulamasını merkezileştirdi, bölgesel farklılıkları ortadan kaldırdı. Sonrasında çıkartılan çeşitli kanunlar ile asgari ücret konusunda kimi ilerlemeler sağlandı. Son olarak **Nisan 2014'te çıkartılan yönetmelik, 16 yaş altındakiler için farklı asgari ücret uygulamasını bitirdi.** Bu tarihten itibaren, "çıraklık" adı altında çok düşük ücretlere bir sınırlama getirildi, 15 yaşın üzerindeki her çalışan, aynı asgari ücrete tabi oldu.

Bugün Anayasa'nın 55. Maddesi'nde, "Asgari ücret belirlenirken, çalışanların geçim şartları dikkate alınır" yazılıdır. 4857 sayılı kanun ile asgari ücret ödenmesi koruma altına alınmıştır. Ve "en az geçim" koşullarının çerçevesi "bir işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım, kültür vb. temel gereksinimlerinin en az düzeyde karşılanması" olarak belirlenmiştir.

Her hak mücadele ile kazanıldı

Yasalardaki bu iyileştirmelerin, zaman içinde atılan adımların hiçbirisi, hükümetlerin ya da egemenlerin bahsettiği bir lütuf olmadı. **1700'lerden itibaren Osmanlı topraklarında işçi sınıfı gelişirken, sınıf ile birlikte mücadelesi de gelişti.**

Osmanlı'da ilk sendikal hareketleri 1845 yılında başladığına dair dönemin polis kayıtlarında çeşitli ifadeler bulunmaktadır. Ancak işçi direnişlerinin tarihi daha eskidir. **1830'lardan itibaren, fabrika ve sanayi işletmelerinin kurulmaya-yaygınlaşmaya başlaması ile birlikte, irili ufaklı birçok işyerinde ve fabrikada grev ve direnişler yaşandığı**

bilinmektedir. Sonrasında 1873'te Kasım-paşa Tersanesi'nde gerçekleşen grev, işçi sınıfı tarihimizin büyük etki yaratan ilk grevi olarak kayıtlara geçmiştir. II. Meşrutiyet dönemi, hem grevlerin hem de sendikal örgütlülüğün gelişmeye başladığı bir dönemdir. Mesela 1908 yılında, çoğu tramvay, demiryolu ve bütün işkollarında olmak üzere, irili ufaklı 27 grev gerçekleşti.

1923'te İzmir İktisat Kongresi'ne

Türkiye'nin her köşesinden gelen işçileri temsilen bir grup da katılmıştı. Kongre'deki çiftçi grubundan da destek alan işçilerin hazırladığı 30 maddelik talepler listesinin başında "amele" adı verilen kadın ve erkek çalışanlar, bundan sonra "işçi" olarak tanımlanacaktır" yazıyordu. Keza 8 saat çalışma, 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kutlanması, sendika kurma hakkı, hastalık izni ve ücretli yıllık izin gibi talepler de bu listede yer almıştı.

Tek tek fabrikalarda, ya da işkollarında verilen mücadele, çoğu zaman devletin çok ağır saldırısı ile karşı karşıya kaldı. **Ve her direniş, yeni bir kazanım doğurdu, sonrasında hükümetler bu kazanımın yasal mevzuatını oluşturmak zorunda kaldılar.**

Kazanılmış hakları yeniden kazanmak

Elbette bir kazanımın yasal güvenceye kavuşması da hiç bir dönem tek başına yeterli olmadı. Yasaya rağmen patronlar daha düşük ücretle çalıştırmaya, asgari ücreti "en az geçim" sınırının altına çekmeye, işçileri açlığa mahkum etmeye çalıştılar.

Ama bu zaten her konuda böyledir. Mesela Türkiye'de kadın haklarını "mükemmel" biçimde tanımlayan bir "İstanbul Sözleşmesi" vardır; ancak her gün bir kadının öldürülmesi de, kadın katillerinin "iyi hal"den serbest bırakılması da sürmektedir. Keza "basın ve ifade özgürlüğü"nden söz edilir; ancak hükümete muhalif yazı yazarlar her dönem hükümetlerin saldırısı altındadırlar. Bugünün Türkiye'sinde, asgari ücretin altında ücretle çalışmaya devam eden 2 milyon 136 bin kişi sözkonusudur.

İşçi sınıfının bütün kazanılmış hakları ve asgari ücret de benzer bir durumdadır. **Kazanılmış haklar için bile tekrar tekrar mücadele etmek, yeniden yeniden kazanmak gerekir. Mücadele gücünde, sınıf bilincinde, sınıfın örgütlülüğünde en küçük bir zayıflama olduğunda, patronlar ve onların savunucusu hükümetler, kazanılmış hakları geri almak, en azından uygulanmasını önlemek için harekete geçerler.** Ve işçi sınıfı ayağa kalkmadığı sürece, daha fazla, daha yoğun, daha pervasız bir sömürüyü gerçekleştirmekten geri durmazlar.

Son asgari ücret pazarlıkları bunu bir kere daha gösterdi. **"İnsanca yaşam" için "asgari geçim" için gereken asgari ücret, işbirlikçi sendikaların oturduğu pazarlık masalarında kazanılmaz.** Sarı sendika-patron-hükümet işbirliği ile işçilerin haklarının gaspedilmesini, "asgari ücret" in "sefalet ücreti"ne dönüşmesini önlemenin tek yolu, işçinin örgütlü-eylemli-sınıf bilinçli gücünün harekete geçmesidir.

2011'de Suriye'de, halkların canı-kanı üzerinden kendisine bir macera çıkarmaya çalışan AKP hükümeti, şimdi de Libya'ya el atmaya, Libya savaşında yer kapmaya çalışıyor. İçeride ve dışarıdaki sıkışmışlığını, Libya üzerinden gidermek, Libya'da kendisine yeni bir soluk borusu oluşturmak istiyor.

Bu nedenle, bir taraftan meşruiyeti belirsiz Trablus hükümeti ile Akdeniz'i parsellemeyi hedefleyen bir anlaşma imzalarken, diğer taraftan Libya savaşına müdahil olma konusunda yasal düzenleme oluşturmaya çalışıyor. Yılın son günlerinde, meclise tezkere getirmek de dahil olmak üzere bu çabalar hız kazandı.

Hükümetin etrafındaki kuşatma büyüyor

Yanlış politikaların sonuçları Erdoğan'ı her yönden sıkıştırmaya başlamış durumda. En başta ekonomik kriz, işçi ve emekçileri daha fazla kuşattıkça, Erdoğan yönetimine karşı tepkiler giderek büyüyor ve daha açıktan ifade ediliyor. Kitleler kendi yoksulluk ve çaresizliklerinin yanında, sarayın ve yandaşların nasıl bir servet ve ihtişam içinde yaşadıklarını, kendi cebinden çalınan paraların saray ve yandaşlarına hortumlandığını daha çıplak biçimde görüyorlar. Dahası **tepkisini ortaya koyma konusunda daha cesaretli davranıyorlar. Erdoğan'ı sıkıştıran, bulunduğu konumu tehlikeye atan en büyük unsur budur.**

Kitle desteğini giderek kaybetmekte olan bir yönetim, egemen sınıfların işine gelmediği için, **alternatifler oluşturma çabası da hız kazanmış durumda. Yeni dönemin arayışları ve hazırlıkları çoktan başladı.** Davutoğlu ve Babacan'ın parti kurma çalışmalarının yanısıra, ÖDP'nin bile "olağanüstü kongre" ile isim ve program değiştirme çabaları, (ne kadar karşılık bulacağı bir yana) bu döneme hazırlanma adımlarıdır.

Dış politikada ise, ABD ile Rusya'yı aynı anda idare etme, birine yaslanarak diğeri ile pazarlık yapma girişimleri artık tamamen çökmüştür. İki emperyalist de sabırsızca yüklenmekte ve kendi politikalarının-çıkarlarının gerçekleşmesi konusunda tavizsiz davranacaklarını göstermektedirler.

Erdoğan'ın Kasım ayında ABD ziyaretinde ve Aralık başında NATO zirvesinde yaptığı görüşmelerde, S-400'den Halkbank'a kadar pek çok konu masaya yatırıldı. ABD, Erdoğan ve ailesinin malvarlığını açıklama tehditleriyle gelerek Erdoğan'a zaman kazanma şansı bırakmadı. Dahası, Türkiye'ye ağır yaptırımlar içeren karar tasarısı, Trump'ın da imzalamasıyla devreye girdi. Bu kadar ağır ABD baskısı karşısında, **ABD'nin Karadeniz'de savaş gücünü artırmasının yolu olan Kanal İstanbul çalışmaları hız kazandı.**

Bu arada, **ABD'nin başını çektiği, İsrail, Mısır, Yunanistan da içinde olmak üzere geniş bir koalisyon tarafından Doğu Akdeniz'de petrol arama faaliyetleri de, Türkiye'yi sıkıştıran bir başka nokta olarak derinleşti.** Türkiye bu petrol bölgesinden dışlanmış, bir çok ülke uzak durması konusunda onu açıkça uyar-mış, hatta tehdit etmişti.

Erdoğan, Kanal İstanbul ile ABD'yi memnun etmeye çalışırken, yanıt İdlib'den geldi. **Rusya ve Suriye, İdlib'deki cihatçı çetelere karşı yeni bir**

Suriye yetmedi Sırada Libya var!

operasyon dalgası başlattı. İdlib'deki operasyon, Türkiye'yi iki yönlü ilgilendiriyordu:

Birincisi Suriye ordusu İdlib'de ilerledikçe, Türkiye'nin 12 gözlem noktasından birisi zaten Suriye'nin hakimiyet alanında kalmıştı. Bu operasyonla Suriye ordusu biraz daha ilerleyecek ve başka gözlem noktaları da Suriye hakimiyet alanına girecekti. Bu da **Türkiye'nin Suriye'deki askeri varlığına dönük yeni ve daha net bir tartışma yaratacaktı.**

İkincisi, İdlib'de giderek sıkışmakta olan cihatçı çeteleri, Rojava topraklarında oluşturmak istediği "güvenli bölge"ye taşıma olanağı kalmamıştı. Şimdi bu **cihatçı çeteleri daha acil biçimde İdlib'den çıkartmaya başlaması gerekiyordu.** Elbette Erdoğan'ın planlarında bu çetelerin yeni "savaş alanı" olarak Libya'ya gönderilmesi netleşmişti. Ancak çeteleri İdlib'den Libya'ya taşımak, İdlib'den Suriye'nin başka bir bölgesine taşımak kadar kolay olmayacaktı. Bu arada, Libya'daki dayanağı olan Trablus hükümeti de, General Hafter'in kuşatması altındaydı.

Libya "çıkış noktası" mı bataklık mı?

Erdoğan, 28 Kasım'da Türkiye'ye gelen Libya Ulusal Mutabakat Hükümeti (Trablus Hükümeti) Başkanı Fayed Al Sarrac ile iki anlaşma imzaladı. Birisi Güvenlik ve Askeri İşbirliği Mutabakat Muhtırası, diğeri de Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılmasına İlişkin Mutabakat Muhtırası idi.

Doğu Akdeniz'de petrol arama çalışmalarından dışlanmak, Türkiye'nin en fazla tepki gösterdiği konulardan biriydi. Aslında konu, KKTC üzerindeki Türkiye vesayeti ile doğrudan bağlantılıdır. AB ve Akdeniz havzasındaki ülkeler, KKTC'yi yok sayarak tüm ilişkiyi Güney Kıbrıs ile kuruyor. Doğu Akdeniz petrol sahaları da bu ilişkinin bir parçası. **2003 yılından bu yana, G.Kıbrıs, Mısır, İsrail, Lübnan, Yunanistan başta olmak üzere, Fransa, İtalya, ABD, Suudi Arabistan, BAE ve hatta Katar gibi ülkelerin de dahil olduğu anlaşmalar imzaladı.** Bu anlaşmalar, Kıbrıs adasının etrafındaki deniz alanlarını parselledi ve petrol arama çalışmaları başlatıldı. 2019 Ocak ayında da Kıbrıs, Yunanistan, İsrail, İtalya, Ürdün, Filistin ve Mısır, Doğu Akdeniz Gaz Forumu'nu kurarak bu ilişkiyi resmileştirdiler.

Türkiye buna cevaben önce firkateynlerini bölgeye göndererek gözdağı vermeyi denedi. Ardından hukuksal yetkisi belirsiz KKTC'den ruhsat alarak Fatih ve Yavuz gemileriyle sondaj çalışmalarına başladı. Türkiye'nin kendi kendine çizdiği harita, Rum tarafının haritasındaki beş

parselle kesişiyor. AB, Rumlardan yana tutum alarak Türkiye'ye yaptırım kararı çıkartınca, Erdoğan yönetimi tamamen dışlanmış oldu.

Bu koşullarda Erdoğan ile meşruluğu tartışmalı Trablus Hükümeti'nin başkanı Sarraj'ın, meşruluğu tartışmalı bir Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılması anlaşması imzalaması, AKP tarafından "büyük zafer", "Türkiye'den izin almadan kimse Kıbrıs'a geçemez" gibi müjdelerle sunuldu. Oysa bu anlaşma bir zafer değildi, Akdeniz'de varolan statüye bir değişiklik de getirmiyordu.

Trablus Hükümeti ile yapılan ikinci anlaşma ise, çok daha önemli ve büyük sonuçlar getirecek bir anlaşmadır. **Libya'da Trablus ve Tobruk'ta, ikisi de BM ile ilişki halinde olan, ancak ikisinin de meşruluğu tartışmalı iki hükümet bulunuyor.** İkisinin dışında, Libya'nın güneyinde İslamcı, cihatçı aşiret yönetimleri de varlığını sürdürüyor. Bu hükümetlere hangi devletlerin destek verdiği konusu oldukça karmaşıktır; çünkü **ABD başta olmak üzere bir çok ülke, savaşın sonucu belli olmadığı için ve Libya'daki parçalanmışlık işlerine geldiği için, iki tarafa da destek vermektedir. Rusya ise net biçimde Tobruk hükümetinin arkasındadır** ve 2019 başlarından itibaren General Hafter'i harekete geçirerek ülkenin birliğini sağlayacak bir savaşı başlatmıştır. Ancak aynı zamanda ABD ile de işbirliği yapan Hafter, bu savaşta "iki adım ileri, bir adım geri" çelişkisi içinde hareket etmektedir. Türkiye'nin ise, safı nettir Libya'da: Müslüman Kardeşler uzantısı Trablus Hükümeti.

Erdoğan, 2019'da başlayan savaş süresince, Trablus hükümetine açıkça siyasi, gizli-örtük biçimde askeri desteğini sürdürdü. Rusya'nın yaptığı açıklamalar ve Hafter ordusunun düşürdüğü Türkiye'ye ait SİHA'lar, Türkiye'nin bu savaşta aktif olarak yer aldığını gösteriyordu zaten. Ancak bu, daha çok paramiliter güçlerin kullanıldığı, resmi olmayan bir varlıktı.

Şimdi Erdoğan, iki yeni hamle yapmak istiyor. **Birincisi, İdlib'deki cihatçıları Trablus'a taşıyarak Hafter'e karşı savaşmalarını sağlamak.** (Ki Rusya, yaptığı açıklamalarla, Türkiye üzerinden bu sevkıyatın başladığını doğruladı ve buna tepki gösterdi). **İkincisi ise, General Hafter'in Trablus'a yeni bir saldırı başlattığı bu günlerde, Sarrac Hükümeti'ne desteği artırması gerekiyor.** Libya'daki savaşa katılımı resmileştirmek, paramiliter güçler ve cihatçıları yetmediği için ordu birliği göndermek, savaşta (ve sonrasındaki paylaşımda) daha aktif olarak yer almak istiyor. Bunun için de Libya'ya asker gönderme tezkeresini meclise getirmeye hazırlanıyor.

Halk, açlık ve işsizlik altında kıvranır, toplu intiharlar yaşanırken, savaş tamtamlarıyla bunların sesi bastırılıyor; duyulmasın, konuşulmasın isteniyor. Suriye'ye karşı başlatılan savaşı ABD ve Rusya'nın müdahalesiyle durdurmak zorunda kalınca, şimdi Libya için yükleniyorlar. Yeniden savaş tezkeresini meclisten geçirmeye çalışıyorlar. Fakat bu kez muhalefeti arkasına takması, Suriye kadar kolay olmayacak.

Erdoğan, içeride sıkışan her yönetim gibi dışarıya karşı savaş ve zafer çılgınlıkları ile ömrünü uzatmaya çalışıyor. Ama bu çabalar, ömrünü tamamlamış hiç bir yönetimi kurtarmaya yetmedi; aksine hızlandırıcı bir rol oynadı. Onun için de farklı olmayacaktır!...

Bir “anı” kitabı: Her şey bitti... Kişisel kavga sürüyor! - 2

Geçen sayımızda H.Selim Açıan'ın (HSA) iki cilt halinde çıkan “anı” kitabına dair değerlendirmelerimizi en özet haliyle ortaya koymuştuk. '70'lerden günümüze Türkiye devrimci hareketinin kimi kesitlerini, özel olarak da ihtilalci komünist hareketin tarihini konu aldığı, ama hiçbir delil-kanıt göstermeden ahkam kestiği, kendini öne çıkarmak adına devrimin-örgütün tarihiyle oynamaya kalktığı için, ele almak zorunda kaldığımızı belirtmiştik. Kitabın sadece bir bölümünü oluşturan “dublör”le ilgili gerçekleri de, (“dublör”ün kendi yazısı ile birlikte) sergiledik. (*)

Birbirinin devamı şeklinde çıkan her iki kitapta da, tarihler, isimler, olaylar hakkında o kadar çok yanlış ve çarpıtma var ki, onların hepsini düzeltebilmek, bir karşı-kitap yazmayı gerektirecek kadar kapsamlıdır. Ancak biz tarihimize açısından önemseydiğimiz konular üzerinde durmakla, onlara açıklık getirmekle yetineceğiz. Ayrıca değinmeden geçemeyeceğimiz kimi yanlış aktarımları düzelteceğiz. Mesela, TİKB'nin illegal merkezi yayın organları Orak-Çekiç ile İhtilalci Komünist'in 1980 Mart-Nisan aylarında yayın hayatına başladığı söyleniyor. Oysa, her iki yayın da Şubat 1979'da gerçekleşen İMT (İleri Militerler Toplantısı) sonrasında, 1979 Nisan ve Mayıs aylarında yayınlanmaya başladılar. O tarihsel kesitte bir yıllık zaman farkı önemlidir. Aksi halde 1980 Eylül'ünde gerçekleşen 12 Eylül cuntasına, hem ideolojik-siyasi hem de örgütsel-kadrosal olarak hazırlıklı girilemezdi.

Bir de **“yaşamın doğal akışına, eşyanın tabiatına” aykırı, bu yönüyle de inandırıcılıktan uzak**

(*) Bir kez daha belirtelim; anı kitaplarının tümüne karşı olmamız söz konusu olamaz. Fakat “anı” adı altında bir takım kişisel hesapların görülmesine, kendini aklama, öne çıkarma çabalarına, tarihsel gerçekleri de bu amaç doğrultusunda çarpıtmaya tepkisi kalınmaz. Hele ki, hala komünist, devrimci olduğunu iddia edenlerin ve Türkiye devrimci hareketinin tarihini anlattığını söyleyenlerin, çok daha titiz, dikkatli olması, gerçeklere sadık kalması beklenir. Fakat çoğunda öyle olmadığını görüyoruz. Elbette yaşlanmanın verdiği unutkanlıklar veya hafızanın yanlış kaydettiği durumlar olabilir. Ama yarattığı sonuçlar yönüyle bir fark oluşturmaz.

Öte yandan “anı” yazarları biraz zahmete katlanıp küçük bir araştırma yapsalar, en azından basit tarihsel hatalardan kaçınabilirler. İnternet gibi teknolojik yardımların yanı sıra anlatılan dönemi yaşamış kişilere teyit ettirmek gibi pek çok yol-yöntem vardır. Ayrıca gerçekten devrimci hareketin tarihi unutulmasın, gelecek kuşaklara aktarılсын isteniyorsa, “anı”lar bugüne dair derslerle, günümüzün sorunlarına ışık tutacak bilgilerle, mücadeleyi geliştirecek, moral ve güç katacak deneyimlerle yazılmalıdır. (Yenilgi-den Zafere, Lenin'den Anılar vb) Devrime hizmet etmeyen bir “anı” yazıcılığı, objektif olarak karşıdevrime hizmet eder çünkü. Bizim vuracağımız kıstas da budur.

kimi noktalar var. HSA'nın iddiaları, kendine vehmettiği özellikler ile olay aktarımları sırasında açığa çıkan çelişkiler... **Ne kadar farkındadır bilinmez ama kendisini “tamınlarken” çizdiği mükemmel tablo, “yaptıklarını” anlatırken tuzla buz oluyor. Kendini gördüğü yer ile gerçekliği arasındaki uçurum ortaya çıkıyor böylece.** Örneğin; kendisini '68 kuşağından göstermekte, ama devrimci mücadeleye atıldığı tarihi “69-70 öğretim yılı” şeklinde vermektedir. Yaş itibarıyla da '68 kuşağından olması imkansızdır. O kuşak, -Firuzan'ın romanına da ismini verdiği gibi- '47'liler olarak bilinir. '68 önderleri ağırlıklı olarak 1947 doğumludur. HSA ise, 1954'te doğduğunu söylüyor. Aradaki fark, bir-kaç yıl olsa anlaşılır, ancak 7 yıl çok fazladır. Kendisini “birinci kuşak” olarak adlandırdığı o döneme sokmaya çalışsa da, gerçekte '70'lerin başlarında mücadeleye atılan “ikinci kuşak”tan olduğu ortaya çıkmaktadır.

Kendi kendini yalanlayan daha birçok konu vardır. Bir taraftan yoldaşlık ilişkilerinde ne kadar özenli olduğunu anlatırken, diğer taraftan yoldaşlarına başka siyasetlerin ya da ailelerin yanında nasıl öfkелendiğini, “patladığını”, fırça attığını sıralayan olay aktarımları söz konusudur. **Kendisinin okuma-ya ne kadar meraklı, ne kadar bilgili olduğuna dair örnekler verirken;** (çocukluğunda babasıyla Likya tarihinden o yılki buğday rekoltesine kadar bilgi yarışması yapmaktan, Marksist klasiklerden rastgele seçilmiş bir paragrafın hangi kitabın hangi sayfasında olduğunu bilmeye kadar...) fakat **onunla yıllarca aynı komitede çalışanlar dahil, tanıyanların ortak görüşü, az okuduğu, yazdıklarının yüzeysel ve yetersiz olduğu, güncel ajitasyonun ötesine geçmediği şeklindedir!**

Genel doğruları sıralamak kolaydır; ama yaşama-pratiğe gelince, hiç de söylediği gibi davranmadığı kendi anlattıklarıyla da ortaya çıkmaktadır. Ayrıca **sadece kendisinin ve eşinin mükemmel-becerikli-ilkeli bir tutum içinde olduğu, diğer tüm kadroların beceriksiz-başarısız-ilkesiz olduğu bir ortamda, TİKB'nin o görkemli tarihi, güçlü birikimleri, tüm devrimci örgütlerin kabul-lenmek zorunda kaldığı direniş geleneği nasıl oluştuğu sorusu, havada kalmaktadır!**

Böyle kitapların genç kuşakları devrimci yönde etkilemesi bir yana, onları iyice uzaklaştıracak, devrimcilere güvensizleştirecek bir işlev göreceği açıktır. Onlarca isim sıraladığı halde, olumlu devrimci tipleri bulmak, samanlıktaki iğne aramak gibidir. **Burjuva aydınlarla methiyeler dizerken, işkencede çözülene, hapishanede aklını yitirene son derece anlayışlı sevgi dolu bir yaklaşım sergilerken; hatta devleti temsil eden kişiler bile “dürüst biri”, “insanlığını kaybetmemiş” şeklinde tanımlanırken; devrimcilere, yoldaşlarına**

karşı hasmane duygu ve düşünceler, okuyan her devrimciyi irrite edecek boyuttadır.

Öte yandan “artık örgüt fetişizmi yapmıyorum” diyerek, aslında örgütlü devrimcilikten iyice uzaklaştığını; kitabın hiçbir yerinde “Marksizm-Leninizm” kavramını kullanmayıp, “Leninizm”den koparılmış bir “Marksizm”le liberal kesimlere yanaştığını ortaya koyan bir niteliğe sahiptir.

Bu yönleriyle geldikleri nokta, artık çok açıktır. Onlarla buralardan polemiklere girmek, anlamsızlaşmıştır. Zaten **TP tutanaklarıyla başlayıp en son 10 yıl önce kaleme alınan “Yengeç Sepe-ti” başlıklı yazıyla (PDD, Mart-Nisan 2010),** bu görev fazlasıyla yerine getirildi. Bugün ise, asılları dururken karikatürleriyle uğraşmanın bir gereği yoktur. HSA'nın kitaplarını ele almamızın nedeni; -başında da belirttiğimiz gibi- yaşadıkları savruluşu, TİKB'nin, hatta Türkiye devrimci hareketinin tarihini tahrip ederek, yarattığı devrimci değerleri küçülterek, meşrulaştırmaya çalışmasıdır. HK (Halkın Kurtuluşu)-TİKB arasında yaşanan çatışmadan, Türkiye devrimci hareketindeki MDD (Milli Demokratik Devrim) ayrışmasına kadar pek çok konuda tarihsel gerçeklerle bağdaşmayan yanlışlar vardır. Onlara yeri geldikince değineceğiz.

Bununla birlikte bu kitapların HSA'nın kişiliğini, gerçek niteliğini ortaya koymak gibi bir işlevi yerine getirdiğini söyleyebiliriz. Çocukluğundan itibaren geçmişe dönüşünü, İbni Haldun'un “geçmişler geleceğe suyun suya benzemesinden daha çok benzer” sözünü baz alarak yapıyor. Ve **biz o geçmişte, HSA'nın çocukluğundaki küfürbazlığıyla bile övünmesini, öğrenci derneğinde seçimleri kazanabilmek için rakip adayı okula sokmayışını, sevdiği kıza açılmak için içkinin “rahatlatıcı-cesaretlendirici” etkisine sığınmasını görüyoruz.**

HSA şahsında İbni Haldun'un sözüne hak vermemek mümkün değil! **Devrimci yaşamında da zayıflıklarını çeşitli bahanelerle örtmek, hata ve zaafalarını erdemmiş gibi göstermek konusunda oldukça maharetli olduğunu biliyoruz.** Kitapta bunu açık biçimde ortaya koyuyor zaten. Operasyonlardan 19 Aralık ve ÖO süreçlerine, kadın sorunundan işkencede direnişe, mülteciliğe yaklaşıma kadar pek çok konuda tutumunu ve iç dünyasını öğrenebiliyoruz.

Bunların içinde '94 operasyonu en çarpıcı olanıdır. Hem HSA'nın kişiliğini, hem de komünist bir örgütün nasıl çökertildiğini görebilmek açısından ibretlik ders gibidir. Biz de oradan başlayacağız.

Bir kırılma noktası olarak '94 operasyonu

Öncelikle şunu belirtelim; **HSA'nın yazdıkları, '94 operasyonu ile ilgili ilk yazılı açıklamadır ve**

tam 25 yıl sonra gelmiştir! O operasyon-da alınanlar dahil, örgütün kadroları, taraftarları ve devrimci kamuoyu, '94 operasyonunun aslında nasıl gerçekleştiğini ilk kez öğreniyor!

Peki neden? HSA bunu 25 yıl sonra mı çözdü? Ya da bu konu şimdiye kadar örgütün gündemine hiç gelmedi mi? Böyle bir operasyonun nasıl başladığı hiç sorgulanmadı mı?

Birakalım '94 gibi merkezi bir operasyonu, her operasyon sonrası bir değerlendirme yapılır. '94 operasyonu da hem içeride hem dışarıda merak konusu olmuş, nasıl ve nereden başladığı başta olmak üzere her aşaması sorulmuştur. Fakat MK'nın iki üyesi, bu soruları geçiştirmişler, operasyonda asıl suçun kendilerinde olduğunu saklamışlardır. '95 Eylül'ünde örgüt içinde başlayan tartışma sürecinde, kadrolar tarafından tekrar gündeme getirilmiş, ama yine yanıt alınamamıştır. (*)

İkinci kitabın 220-233 sayfaları arasında, "94 Haziran operasyonu" başlığı altında anlatılanlara baktığımızda, operasyonun nasıl başladığı, her iki MK üyesi tarafından çok net biliniyor. Çünkü sadece ikisinin bulunduğu randevuda takip aldıkları, hiç bir şüpheye yer bırakmayacak biçimde açığa çıkıyor. Bunun üzerine "kesin takip" diyerek birbirlerinden ayrılıyorlar. Sonra ne yapıyorlar?

HSA, yazı kurulu toplantısına gidiyor, KG (MK'nın diğer üyesi) İstanbul il komitesi ile görüşmesine... **Sabah çok ciddi bir takip alıyorlar, (tüm işleri durdurmaları ve takibin nereden geldiğini araştırmaları gerekirken) aynı gün diğer randevularına gidiyorlar.** Oysa her zaman "emniyet randevuları" vardır ve tam da böylesi durumlar için konulmuştur. Dahası, **randevuda**

rutin gündemleri konuşuyorlar; sabahki takip anlatılmıyor, kadrolar uyarılmıyor. HSA'nın katıldığı yazı kurulunun bir üyesi toplantıya gelmiyor, -ki bu kişi, KG'nin eşidir ve o gün yakalanmıştır- yine hiçbir şey olmamış gibi toplantıyı sürdürüyorlar! KG'nin katıldığı İstanbul İl Komitesi'nin toplantısında, etraftaki tiplerden şüphelenen İK üyeleri KG'yi uyarıyor, o hala "kedidir kedi" havasında konuşmaya devam ediyor!

Sadece kendilerini değil, kendileriyle birlikte birçok yönetici kadroyu tehlikeye atıyorlar; ama öyle büyük bir gevşeklik ve vurdumduymazlık içindeler ki, ne uyarıları dikkate alıyor, ne de göz göre göre gelen operasyona karşı tek bir önlem geliştiriyorlar. Oysa **takip karşısında duyarsızlık, ilkesel bir güvenlik sorunudur.**

Tarihsel kişiliklerden Robespiyer'i "ilkeli" olduğu için kendine örnek alan HSA, öyle bir takibin ardından eşinin İzmir'e gidişini de durdurmuyor. Şehir dışı görüşmeler sonrası, her zaman ev dışında buluştuklarını anlatıyor, ama "bu defalık" doğrudan eve gelmesini söylüyor! (Eşi de "niye kural hatası yapıyoruz" diyerek bu isteğe karşı çıkmıyor!) Eve giderken karşılaştığı pek çok şeyden şüpheleniyor, ama her birine bir açıklama getirerek kapıya kadar gidiyor!

Aynı kitapta 12 Eylül sonrası Adana'daki operasyonda ihmallerinden dolayı oradaki sorumlular kıyasıya eleştiriliyor. KG'nin yaptığı kuralsızlıklar, ilkesizlikler peşpeşe sıralanıp veryansın ediliyor. Sezai Ekinci'nin 12 Eylül'de yakalanması bile "o kadar uyardığımız halde yine bildiğini okumuş" diyerek kınanıyor. Ama iş kendilerine geldiğinde, arka arkaya yapılan en akıl almaz kuralsızlar, "bir anlık dalgınlık" ya da "iş yoğunluğu" oluveriyor!

'94 operasyonu, bu örgütün tarihindeki en trajik operasyondur. Başlangıcından itibaren her aşaması ağır sonuçlara yol açmış, tasfiyecilik sürecini hızlandırmış ve parçalanmayı doğurmuştur. O bir kırılma noktasıdır. Çünkü iki kişilik MK'nın gerçek yüzü, örgütü nereye sürükledikleri net biçimde görülmüş ve buna başkaldırılmıştır.

Operasyonda birinci dereceden sorumlu oldukları yetmiyormuş gibi, şube sürecini de kötü tarzda geçiriyorlar. Yakalananların önemli kısmı 12 Eylül işkencelerinden direnerek geçen yöneticilerdir. Fakat ilk kez alınan gençler ve önceki alınışlarında çözülenler de vardır. **Üç gence işkence yapılır, hücrelerde terör estirilir, dayak atılır; ama mahkeme günü HSA, "bize işkence yapılmadı" diyerek, aileleri yatıştırmaya çalışır. Alındıkları andan itibaren açlık grevine başlarlar, ama HSA "kaburgalarım kırıldı" diyerek tedaviyi kabul eder.** Kitapta hastaneye götürülüşünü ve kullandığı ilaçları uzun uzun anlatıyor. Ama aynı operasyonda alınan bir yoldaşının midesini üşütmesinden dolayı sürekli kustuğunu, su içemediği için çok zayıf düştüğünü, buna rağmen tedaviyi kabul etmediğini anlatmıyor! O dönem gözaltı süresi 15 gündür. Bu süre boyunca sürekli kusmak ve su içememek, ölüme kadar götürecek tehlikeli bir durumdur. Onu da polisler hastaneye götürür ve doktorlar mutlaka

yatması gerektiğini söyler. Ama "tedaviyi kabul etmiyor" diyerek polisler karşı çıkar ve şubeye geri getirirler. Bu esnada hastaneden dönen HSA ile karşılaşılır; biri ölümcül tehlikede tedaviyi kabul etmezken, diğeri tedavi olmaktadır! Ama daha önemlisi, HSA tedaviyi kabul ettiğini orada söylemez, "ben kabul ettim, sen de etmelisin" demez mesela. Yoldaşı buna uyar ya da uymaz; ama en azından dürüstlük bunu gerektirir.

Yaptığı her olumsuzluğu "örgüt kararı" diyerek meşrulaştıran HSA, şubede kimin kararı ile tedaviyi kabul etmiştir? Orada "örgüt kararı" çıkarmanın koşulları var idiyse, neden çok daha kötü durumda olan yoldaşı için böyle bir "karar" çıkarmamışlardır? Ama **sadece '94'te değil, sonraki açlık grevleri ve ölüm oruçlarında da kendilerine ait kararlar ile yoldaşlarına dair kararlar hep farklı olmuştur.**

'94 operasyonun özgün yönlerinden bir diğeri ise; polisin "sohbet" adı altında HSA ile, en çok da KG ile saatlerce konuşmasıdır. Her ikisi de böyle bir uygulamayı protesto edip gitmemelik yapmıyor, ya da götürüldüklerinde konuşmama tavrı geliştirmiyorlar. Oysa "sohbet" denilen şey, komünist ve devrimcileri zayıf düşürmek, ağızlarından laf almak, en önemlisi de yönlendirmek amaçlı yapıyor. **Saatler boyunca legal çalışmanın faziletleri boş yere anlatılmıyor** mesela.

Polisler işkenceyle çözemediklerini "sohbet"le çözebildiklerini biliyorlar. **Özellikle de yöneticileri, 'yücelterek', 'saygı göstererek', deyim yerindeyse 'onore' ederek gevşetmeye, çözmeye çalışıyorlar. Buradaki amaç, bilgi almakla sınırlı değil, hatta çoğu zaman "bilgi" istemiyorlar da. Asıl amaç, örgütün rotasını değiştirmeye çalışmak! Mesela güçlü bir yeraltı örgütünü legalleştirmek, bilgi almaktan çok daha büyük bir kazanım onlar için.** (Bu yöntemi Çarlık Rusyası'nda da kullandıklarını ve sonuç aldıklarını biliyoruz.)

Kaldı ki '94 operasyonunda polisin ev, silah, isim istemesine gerek de kalmamıştır. Çünkü örgütün yönetici kadroları büyük oranda yakalanmış, üstelik MK'nın evlerinde çıkan raporlarla haklarında çok geniş bir bilgiye sahip olmuşlardır. Ve o bilgiler ışığında arka arkaya operasyonlar gerçekleştirmiş, direnen yoldaşları dahi yıllarca yatıracak delillere ulaşmışlardır.

HSA, kitabında 12 Eylül dönemini anlatırken sık sık örgütsel dokümanların yanında bir şişe "uçak benzini" bulundurduklarını söylüyor. **'94'te ise, geçtik "uçak benzini"ni, bir kibrit veya çakmak bile bulundurmadıklarını biliyoruz.** Dahası, yıllar öncesinden el yazısıyla yazılmış raporların dahi imha edilmediği, herhangi bir şifreleme yapılmadığı, bir zulaya konmadığı ortaya çıktı. İçlerinde "özel raporlar" olmak üzere, kadrolara ait neredeyse tüm raporlar polisin eline geçti.

Bununla da kalmadılar; **ele geçen raporların sahiplerine bu doğrultuda bilgi de vermediler. Sonrasında gözaltına alınan yönetici ve kadrolar, karşılarında örgüte yazdıkları raporları buldular.** Polis buralardan edindiği bilgilerle onları sorguladı. Bu durum, işkencede direnen insanlarda

(*) *Tartışma Platformu (TP) tutanaklarında 14 Kasım 1995 tarihli "Yeraltı çalışmasında temel sorun: Güvenlik" başlıklı bir yazı bulunmaktadır. Bu yazıda genel olarak operasyonlar, özelde '94 operasyonu ele alınmış, MK'nın iki üyesinin bu konulardaki hataları tek tek sergilenmiştir. Esasında operasyonun onlardan başladığı bilinmektedir. Çünkü MK'nın iki üyesinin evleri düşürülmüş, fakat İstanbul İl Komitesi ve onun altındaki komitelerin evleri bulunamamıştır. Ayrıca operasyondan günler önce, baskı komitesinin takip altında olduğu farkedilmiş ve MK'ya bildirilmiştir. Ancak "her zamanki şeyler" diyerek geçiştirildiği, büyük bir vurdumduymazlık içinde davranıldığı anlatılmaktadır. Operasyon sonrası da hiçbir açıklama yapmadıkları, içerideki yoldaşların baskısıyla, konuyla ilgili ilk toplantının üç ay sonra yapıldığı, orada da "her yerden gelmiş olabilir" diyerek geçiştirildiği aktarılmaktadır.*

bile büyük bir moral bozukluğu yarattı. Örgütün tarihinde o güne dek hiç yaşanmayan bir manevi çöküntüye yol açtı.

HSA, birçok şeyi uzun uzun anlatıyor ama '94 operasyonunun bu boyutuna hiç girmiyor. Anlatmadığı başka şeyler de var tabii... Mesela '94 operasyonunun İstanbul'la sınırlı kalmayıp İzmir'e sıçraması... İstanbul'da gerçekleşen operasyondan birkaç gün sonra İzmir sorumlusu neden ve nasıl yakalandı? Bu da HSA'nın sakladığı "sır"lardan... Devletin bildiği ama örgütten-yoldaşlardan saklanan "sır"lar!..

Aynı operasyonda yakalananlar bile, bunu ancak mahkeme aşamasında öğrenebildiler. Meğerse **"İlkeli" HSA'nın yazdığı bir not, eşinin cüzdanının içinden çıkmış! Not, İzmir'e gitmeden önce yazılmış, İzmir'deki sorumluya iletilmiş, yani işi bitmiş ama hala cüzdanda... Hem de zulasız ve şifresiz olarak...** Notta, İzmir'deki sorumlu ile buluşma yeri ve biçimi yazıyor! O buluşmaya bir kadın polisi gönderiyorlar, İzmir sorumlusu, onu İstanbul'dan gelen yoldaşı sanıyor; bir süre birlikte yürüyorlar, taa ki bazı tuhafliklar farkedip onun polis olduğunu anlayana dek... Fark etmese bir eve gidecekler, orada başkalarıyla tanıştıracak ve polis, daha pek çok bilgiye, kişiye ulaşacak... Farkedildiğini anlayan polisler, onu orada yakalayıp gözaltına alıyorlar. Ve yıllarca sürececek bir mapusluk dönemi daha başlıyor...

"Kedi misali" gizlenen pislikler

HSA kitabında diyor ki; *"kendi adıma kişisel hiçbir hata ya da yanlışımı kedi misali gizlemeye kalkmadım. Ama ... başkalarının pisliklerini saklamalarına suç ortağı oldum, bilinmesi gereken gerçeklerin gizlenmesine bazen sessiz kalarak onay verdim."* (sf. 93)

Sadece '94 operasyonu bile, HSA'nın söylediğinin aksine, kendi hata ve yanlışlarını da "kedi misali" gizlemeye kalktığını gösteriyor. Dediği gibi olsa bile, **"başkalarının pisliklerini saklamalarına suç ortağı olmak" neyin göstergesidir? Kimi kimden, ne için koruyorsun? Bazı yoldaşlarının gözündeki çöpü mertek yaparken, bazılarının "suç" niteliğindeki yanlışlarını neden saklıyorsun?** Buradaki kriterin nedir?

HSA'nın itiraflarından da anlıyoruz ki, "suç ortaklığı" yaptığı kişiler, diğer MK üyeleri ve eşi! Yani kendi organ üyeleri ve birinci dereceden akrabaları... Tabii işin ucunun kendisine de dokunacağı korkusu var! **Ya da geleceğe yatırım yapıyor; "sen beni tut, ben de seni" pragmatizmiyle... Bunlar düzen içinde çokça tanık olduğumuz durumlar...** Ne yazık ki, kendisine hala "komünist" diyen bir yönetici de benzer tavırlar sergileyebiliyor.

(*) Operasyonda gözaltına alınan 9 kişinin ifade vermemiş olmasını, "9 beyaz sayfa" olarak tanımlamışlardır.

Örgütten sır saklamanın, yaptırımlar gerektiren bir suç olduğunu bilmemesi mümkün mü? **Kim bilir kaç kadroyu böyle bir suç işlediğinden dolayı bizzat kendisi yargıladı, hatta cezalandırdı!** '94 operasyonundaki hatalarını herhangi bir kadro yapsaydı, örgütten atılmaya varan birçok yaptırımla karşılaşmaz mıydı? Üstelik bir de bu hataları yıllarca saklayıp, örgüte daha büyük kayıplar verdimişse...

HSA kitabında, '94 operasyonunu kendilerinden sonra yakalanıp cezaevine getirilen TDKP'lilerin anlattıklarıyla çözdüğünü söylüyor. Esasında TDKP'lilerden öğrendikleri yeni bir şey yok! Daha önce kendisinin yaşadıkları ve KG'nin anlattıkları

teyit ediliyor. Öyleyse neden bunları sözlü-yazılı kadrolara açmıyorlar? Onların ısrarlı sorularına yanıt vermiyor ve bugüne dek belirsizlik içinde kalmasını sağlıyorlar?

Kitabında bunların yanıtları yok! *"Örgüt güçlerinin tümünde, özellikle de dışarıda kalan sorumlu kadrolarda büyük bir şaşkınlık ve moral bozukluğu yaratan bu operasyonun çok yönlü bir çözümlemesi yapılarak çıkarılan sonuç ve dersler bütün örgütte paylaşılmalıydı"* diyor da; "ne-

den paylaşılmadı, buna engel olan duygu-düşünce neydi" sorusu yine havada kalıyor. Ve devamında diyor ki; *"Bunu yapmadığımız gibi operasyondan bir buçuk ay sonra (Ağustos 1994) yayına başlayan teorik derginin ilk sayısı için Kenan, '9 beyaz sayfa' (*) başlığını taşıyan bir övünç yazısı kaleme aldı!"* (sf. 132)

Her şey kendisi dışında! Üçüncü şahıslardan sözeder gibi *"operasyondan çıkarılan sonuç ve dersler bütün örgütte paylaşılmalı"*ymış! KG operasyonla ilgili bir yazı yazmış, ama sanki onun haberi yokmuş! Oysa tutuklanma anından itibaren bu konular çok tartışılıyor. **Eylül '95'te başlayan TP (Tartışma Platformu) sürecinde '94 operasyonunu soran, "9 beyaz sayfa" yazısını eleştiren kadrolara "alternatifiniz yoksa konuşmayın" diyorlar.** Onların bir değerlendirme toplantısı yapma önerisi, ancak 3 ay sonra gerçekleşiyor. Toplantıda da takibin nereden nasıl geldiği yine muğlak bırakılıyor.

Bu toplantıdan bir ay kadar sonra (operasyondan 4 ay sonra) bir genelge hazırlıyorlar. Genelgenin içeriği toplantıda söylediklerinden çok farklı değil. *"Görev sorumluluğu, iş yapma coşkusu, tempomuzun yoğunluğu ne olursa olsun, güvenlik örgüt çalışmasının temelini oluşturur. İşte bu altın kural, son dönemde biraz geriye itildi(!)"*

HSA'nın kitapta anlattıklarına bakıldığında bile, "biraz geriye itildi" sözünün ne kadar yetersiz kaldığı görülür. **İki MK üyesi "suç ortaklığı" içinde '94 operasyonunun gerçek nedenlerini, burada**

kendilerine düşen sorumluluğu yıllar yılı saklamıştır. KG'nin kaleme aldığı "9 beyaz sayfa" ile de bu suça cila çekilmiştir. TİKB yönetici ve kadroları 12 Eylül gibi işkencenin en vahşi yapıldığı dönemlerde polise ifade vermeyip direndi. '94 yılında bununla övünmek, abesle iştigaldi. Kaldı ki, üç genç dışında kimseye işkence yapılmadığı da söyleniyordu. Ama evlerde yakalanan raporlardan, cüzdanda çıkan nottan, yeraltı matbaası gibi "örgütün namusu" denilen organın 6 ay içinde ikinci kez düşmesinden, kendileri takip altındayken randevulara gitmelerinden vb. hiç bahsedilmiyordu.

Sonraki süreçte anlaşıldı ki, "9 beyaz sayfa" sadece operasyondaki suçlarını örtmek için yazılmamış; 12 Eylül döneminde çözülen eşlerini bu şekilde aklayıp, "direnişçi" olarak göstererek, örgütte kabul görmelerini sağlamayı da amaçlıyormuş.

Aslında bu süreç operasyon öncesinde başlıyor. Eşlerini parti okullarında seminerci yapmışlar, birçok il ve ilçeye göndererek genç kadrolarla toplantılar örgütlemişler. Resmi görevleri YK (Yazı Kurulu) ile sınırlı olan bu kişilerin İK'ların üzerine çıkarılması, sadece örgütsel hiyerarşinin bozulması yönüyle değil, bir dizi savruluşları da beraberinde getirmesiyle TP'de eleştiri konusu oluyor.

HSA kitabının birçok yerinde direnişçiliği küçümseyen, hatta "Adressiz Sorgular" kitabının bile bu yönden "zararları" olduğunu söyleyecek kadar ileri giden sözler sarfediyor. **TİKB'yi TİKB yapan, 12 Eylül sonrası büyük bir prestij kazanıp geniş kesimlere ulaşmasında önemli bir rol oynayan "direnişçi kimlik"le neden bu kadar uğraşırlar ve hala uğraşıyorlar; bu üzerinde durulması gereken bir konudur.** Bunda kişisel nedenler de olabilir, ama bizi asıl ilgilendiren, örgütün bu temel özelliğinin adım adım neden ve nasıl eritildiği, bunun ideolojik-siyasi boyutudur.

Direnişçi kimliğin eritilmesi

"İşkencede direnmiş olmak, 'komünist militanlığın tek ölçütü ve en üst mertebesi' olarak görülme-ye başlandı... bu tek yanıllaşma giderek örgütsel bir zaafa dönüştü" diyor HSA, "Adressiz Sorgular" kitabının eleştirisi adı altında bir kez daha örgütün direnme çizgisiyle uğraşıyor. Ve devamında, *"90'ların ortalarından itibaren peş peşe yaşadığımız krizlerin döl yatağı da bu tek yanıllaşma oldu zaten"* diyerek, son darbeyi indiriyor! (abç, sf. 76)

Böylece örgütün '94 sonrası yaşadığı tasfiyeciliği ve ardından gelen parçalanmayı **"direnme çizgisi"ne yükleyerek, bir taşla birçok kuş vurmaya kalkıyor.** Örgütün bu çok önemli ve ayırtedici özelliğini gözlerden düşürmeye, hatta lanetlemeye girişiyor; üstelik örgütün ideolojik-siyasi-örgütsel her cepheden bozulmasına kılıf uyduruyor. Kendi sorumluluğunu üzerinden attığı gibi, suçu yine kadrolara, hem de direnişçi kadrolara yıkıyor!

Kitabın daha pek çok yerinde örgütün direnme çizgisiyle hesaplaştığını, direnen yönetici ve kadrolarla uğraştığını görmek mümkün.

“12 Eylül’de poliste ve cezaevlerinde direnmiş olmanın rehaveti içindeydiler”, “bu onlarda bir başdönmesi yarat-tı” diyor; hatta “iki kişilik MK’nın” genişletilmemesinin sebebi (çünkü bu özelliklerinden dolayı hiç birini ‘beğenmemişler’!) olarak gösteriyor...

İhtilalci ko-

münist hareketin tarihini, özellikle de sonu “devrimci kopuş”la biten sürecini bilenler açısından, bunlar yeni duyulmuş şeyler değil. TP tutanaklarından onlarca alıntı yapılabilir. Aradan geçen 25 yıl içindeki tek fark; bu tuhaf görüşlerin daha fazla oturmuş, sindirilmiş ve daha rahat savunulur hale gelmiş olmasıdır. Tek başına direnişçi kimliğin mah-kum edilmesi bile, gerçekte neye hizmet ettiklerini gösteren nirengi noktasıdır. Bunun son derece bilinçli yapıldığı ve bir amaç doğrultusunda adım adım yükseltildiği açıktır.

İlkin şunu belirtelim; direnme, sadece işkence ile sınırlı olmayan, cezaevi-mahkeme-siyasi polisle mücadele dahil, içeride-dışarıda,

(*) HSA kitabında herkesin isimlerini açık açık yazarken, bu operasyonda çözölen-itirafçı olanları özenle saklıyor. “Müfreze komutanı”, “müfrezenin bir üyesi” şeklinde kodladığı bu kişileri, TP’de “K eksen”inde saf tuttukları için terfi ettirdiklerini, merkeze aldıklarını söylemiyor. Dahası, her şeyi konuşan bu kişilerin, hatta itirafçı olan kişinin bile, Bayrampaşa’daki tüneli vermediklerini ispatlamaya çalışıyor uzun uzun. Oysa çözölenler, sadece kendi yoldaş-larını değil, tünelde önemli görevler üstlenen TİKKO’cu-ların isimlerini de verdiler ve yakalanıp yıllarca hapis yatmalarına sebep oldular. Bu gerçeği örtbas edebilmek için, tünelin nasıl çıktığına dair onlarca senaryo yazmaya gerek yok ki!

’98 operasyonu, ’94 operasyonunun ve girilen tasfiyec-i sürecin doğal sonucuydu. Yakalanmadan önce yapılan ciddi hatalar yönüyle olduğu kadar, sonrasıyla da ben-zerdir. Tabi ki, ilkinin aşacak şekilde... “Müfreze komutanı”, operasyondaki hatalarını söylemediği gibi, çözöldüğünü de haftalarca sakladı. Hatta şube sonrası gittiği ceza-evinde temsilci oldu. Gerçek durumu açığa çıkınca da, “’94 operasyonunda yaşananlar açıklandı mı ki, bizden açıklama bekleniyor” diye kendini savundu. Ne demişler; rüzgar eken fırtına biçer!

(**) HSA, HK(Halkın Kurtuluşu) ile ayrışmada yaşananları, HK’lı önderlerin yaptıklarını anlatıyor, ama TP sürecinde kendisinin ve birlikte hareket ettiklerinin neler yaptığına hiç girmiyor! Tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi yükselten yö-neticileri küçültmek, aşağılamak dışında, sürgüne gönder-mek, görevlerinden almak, alt kademelere düşürmek gibi her yöntemi denediler. Onlarla ilgili güvensizlik yaymak için diğer TP üyelerine yalanlar söylediler. Bütün bunlar, kanıtlarıyla birlikte “Yol Ayrımı” kitabının “Bir hizip masalı” başlıklı yazısında okunabilir.

yeralında-legal alanda yaşamın bütününü kapsayan bir duruştur. İhtilalci komünistler de direnişlerini asla işkenceyle sınırlamamışlardır. Direnme çizgisinin ML ideolojisiyle, yeraltı örgütüyle, kadroların yetişme tarzıyla, özel olarak da 12 Ey-lül’deki politikalarıyla bağını döne döne vurgulamış-lardır. Adressiz Sorgular dahil, işkencede direnişi anlattıkları her yazıda bunları görebilirsiniz. Ayrıca **bunu bir böbürlenme vesilesi yapmamışlar, ak-sine “olması gereken, normal bir davranış” ola-rak sunmuşlardır.** Gerçekten devrimci, komünist niteliklere sahip bir kadronun direnişiyle övünmesi, onun üzerinden büyüklük taslaması söz konusu ola-maz. İşkenceyi en çok anlatanlar, direnenler değil çözölenler olmuştur her zaman.

HSA direnişçi kadroları hedefe çakarken, sade-ce işkencede direnişi değil, cezaevinde, mahkeme-de, **mücadelenin her cephesinde örgütün mili-tan-diren-işçi çizgisini, “iktidar perspektifi”ne sahip bir devrim örgütünü mahkum etmektedir.**

“Devrim” sözcüğü, devirmekten üretilmiştir. Düzeltmek, dönüştürmek değil; devirmek, yıkmak an-lamına gelir. “Devirme” hedefi olmayan, “iktidar perspektifi” bulunmayan bir muhalif hareketin, **yeraltı örgütüne, ona can veren direnişçi kad-rolara ihtiyacı yoktur. Bunlara sahip değilseniz, esasında devrim yapmak gibi bir hedefiniz de yok demektir.** Direnişçi kimliği küçültmek, dışla-mak; devrimden uzaklaştığının açık ilanıdır.

Her siyasi hareketin kendisine uygun kadro tipi yarattığı bilinir. Devrim fikrinden uzaklaştık-ça, direnişçi kadro tipi de yerini uzlaşmacı-libe-ral kadrolara bırakacaktır. Nitekim tasfiyecilikle birlikte öne çıkartılan kadrolar bu tipte olmuştur. **Üreten, direnen, örgütleyen “kadro”ların yerini, “koşturan”, hareket halinde olan “aktivist”ler almıştır.** Böyle yönetici ve kadroların bırakalım işkenceyi, yaşamdaki zorluklara direnebilmesi mümkün müdür? Mümkün olmadığı ’98 yılında-ki merkezi operasyon başta olmak üzere, tüm süreçlerinde görüldü. **İhtilalci komünistlerin 12 Eylül’deki direnişleri nasıl tesadüf değilse, tas-fiyecilikle birlikte her alanda çözölenin başat hale gelmesi de, tesadüf değildi. (*)**

’94 sonrası örgütü tasfiyec-i rotaya sokabil-mek için, direnişçi kadrolardan kurtulmaları gerekiyordu. Çünkü direnişçi kadrolar, örgütün kuruluşundan itibaren içinde yer almış, onun tarihini, geleneklerini, ideolojik-politik hattını ve ML’nin temel ilkelerini iyi bilen kişilerdi. Daha önemlisi, bu kadrolar sadece devlete karşı değil, yanlış buldu-ğu her şeye karşı dik durabilen, bunun kavgasını verebilen bir kimliğe sahiptiler. Direnişçilik, aynı zamanda özgüveni ve özsaygıyı gerektirir. Ne kadar ezmeye, gözlerden düşürmeye çalışsalar da, bu özellikleri yok edemezler, edemediler de. Onlar, devlete karşı mücadelede olduğu gibi iç mücade-lede de eşine ender rastlanan bir direniş sergiledi. HSA kitabında TP’nin bir buçuk yıl sürdüğünü söylüyor. Gerçeği, ’95 Eylül’de başlayıp ’97 Aralık ayında kadar tam iki buçuk yıl süren, tasfiyeciliğe

karşı verilmiş çok uzun, meşakkatli, büyük bir “di-renme savaşı”dır. (**)

Diren-işçi kadrolarla tasfiyec-i bir çizgi izleye-bilmek mümkün değildi, olmadığı da görüldü. Direnişçiler ya tasfiye edildi, ya da eritildi; yani bir biçimde dışarı atıldı. Yeni çizgiye yeni tipte kadro gerekiyordu. TP’de “diz çöken eskiler”e de güvenmiyorlardı. Onlara bu hareketin tarihi-ni, geleneklerini, çizgisini bilmeyen -ya da bu çizgiye uyum sağlayamamış- istedikleri gibi yoğuracakları “yeni bir kuşak” lazımdı. Karşıla-rında sürekli ezik olacak, itiraz etmeyecek, ne söy-lerlerse yapacak kadrolar (aktivistler) istediler. Yani köle ruhlu kadrolara ihtiyaç duyular. Onlarla ne yapabiliyorlarsa, bir süre o kadarını yaptılar. Fakat onları da beğenmiyorlardı. **Hangi köle, efendisini tam olarak memnun edebilmiştir ki? Karşılıklı içten içe öfke biriktirdiler. Kısa sürede kimin eli kimin cebinde belli olmayan bir yapı çıktı ortaya.** Otorite, hiyerarşi, hatta saygı bile kalmadı. Her biri kendi alanının ağası oldu, kendi itiraflarıyla “onlarca grupçuk” oluştu, hiziplerin cirit attığı ve on-lara göz yumulduğu bir çevre haline geldiler. Sonra onlar da koptu ve her biri atomize olarak silinip gitti. Bu kadar çok yanlışın başka sonuç doğurması beklenemezdi zaten.

TP’de söylenmişti; tasfiyec-i önderlik “şu okullar olmasa maarifi ne güzel yönetirdik” diyen Osman-lı nazırına benziyordu. **Şu direnişçi kadrolar olmasa örgütü çok iyi yöneteceklerdi! Onları tasfiye ettiler, erittiler; “yeni kadro” dedikleri, güç karşısında boyuneğen, ama kendi alanında duralık kuran tiplerle bir süre idare ettiler, ama onlarla da devam edemediler. Aksine bu durum çürümeyi ve yozluğu arttırdı, ardından büyük bir çöküşü getirdi.** Şimdi elele-başbaşa, “anı”larını yazıyorlar...

İhtilalci komünistler, kuruluşlarından itibaren içerde-dışarıda büyük direnişlere imza atmakla kalmayıp, 12 Eylül faşizminin vahşice saldırdığı bir dönemde bunu örgüt düzeyine yükselttiler ve dire-nişin teorisini yaptılar. Tasfiyeciler ise örgütün her alanda çözöleninin zeminini oluşturdular ve bu-nun teorisini yaptılar. ’94 operasyonunda suçlarını gizleyerek başlattıkları süreç, ’98’de yaşananların savunulmasına evrildi. Sadece ihtiyaç duydukları zamanlarda çıkardıkları “yeni OÇ”de “her MK’da çözölmeye olabilir, Lenin’in partisinde bile yaşandı”, “her örgütten itirafçı çıkabilir, bu sadece bizde olmuyor” diye yazdılar. 12 Eylül yıllarında direnme-yen örgütlerden duyduğumuz sözleri hiç sıkılmadan tekrarladılar. O kadar ki, “artık büyük örgüt olduk, büyük örgütte çözölen de çok olur” diyecek kadar benzeştiler.

Örgütün direnme çizgisine, direnişçi kadro tipine vura vura, geldikleri nokta bu oldu. Başka türlü-sü de olamazdı zaten. Hal böyleyken krizlerin ve parçalanmaların “döl yatağı” olarak direniş çizgisi ve direnişçi kadroların gösterilmesine ne demeli? Üstelik gerçeğin tam tersi olduğu tarih tarafından bile ispatlanmış durumdayken...

Sürecek

İlk olarak 2011 yılında ortaya atılan Kanal İstanbul Projesi, her gündeme geldiğinde büyük tartışmalara neden oldu. Ekolojik ve sismik açıdan büyük bir felaket getireceği çok açık olan bu projenin neden bu kadar ısrarla savunulduğu sorgulandı.

Erdoğan, bu projeye ilişkin olarak ne tür kazanımlar elde edileceğini iki başlıkta toparlıyor:

“Büyük sükse yapacak” ve çok para kazandıracak!

Yani öncelikli amaç gösteriş yapmak. İnşa edilen kanal ile dünyaya “hava” atılacak. Gerçekten de “dünya”, bu kanal karşısında “hayranlık” duyacak mı bilmiyoruz, ancak kanalın kendisinin çok para kazandırmayacağı biliniyor. Dahası İstanbul’a toplamda o kadar büyük ve kalıcı zararlar verecek ki, kazanılacak hiçbir para, yaratılacak hiçbir “sükse” bu zararı karşılamaya yetmeyecek.

O zaman, bu kanal için bu kadar çaba ve tantana ne anlam taşıyor? Kimileri bunu rantla, İstanbul’un yağmalanıp müteahhirlere yeni hortumlar yaratmakla ilgili olduğunu anlatıyor. Bunların elbette bir doğruluk payı var.

Ancak asıl sebep çok daha farklı ve çok daha önemli bir konudur. Kanal İstanbul, bir ABD projesidir ve Montrö Anlaşması’nı boşa düşürerek Karadeniz’deki ABD askeri varlığını güçlendirme hedefini taşımaktadır.

Montrö ABD’nin önünde engeldir

1936 yılında imzalanan Montrö Anlaşması, aslında I. Emperyalist Savaş sonrasında imzalanan Lozan Anlaşması’nın devamı niteliğindedir. Lozan Anlaşması’nda, dünyanın en stratejik geçitlerinden biri olan Boğazlar’ın egemenliği Türkiye’ye bırakılmamış, uluslararası bir komisyon oluşturulması kararı alınmıştır. Bunun sebebi tarafların güçler dengesinin tam oturmamasıdır.

I. Emperyalist Savaş’ı kazanan ülkelerin amacı, Osmanlı’yı parçalayıp Boğazlar’ı da kendi hakimiyetlerine almaktır. Ancak Kurtuluş Savaşı Türkiye’nin elini güçlendirmiş, topraklarının en önemli parçasını oluşturan Boğazlar’ın sömürge kalmasına izin vermeyeceği belli olmuştur. Keza devrimini yeni gerçekleştirmiş olan Sovyetler Birliği (SB) de, Boğazlar’ın hakimiyetinin batılı emperyalistlerde olmasındansa, Türkiye’nin eline geçmesini tercih etmektedir. Türkiye de, Kurtuluş Savaşı’nda belirleyici bir askeri ve maddi destek veren SB’ye yakın çizgisini sürdürmektedir.

Bu koşullarda, Lozan’da batılı emperyalistler, yeni kurulmuş Türkiye’yi ciddiye almayarak Boğazlar’a el koyma hakkını kendinde bulmuştur. **Lozan’ın ünlü 23. Maddesi ve anlaşmaya ek Boğazlar Sözleşmesi’ne göre Boğazlar “as-kersiz” bırakılmıştır. Boğazlar bölgesi, Marmara’daki adalar, Ege’deki Gökçeada, Bozcaada ve Tavşan adaları askerden arındırılmıştır.**

Türkiye’nin bu bölgelere tersane kurma, kara birliği bulundurma hakkı yoktur. İstanbul’da en fazla 12 bin kişilik bir birlik, (Boğaz’dan uzak olması koşuluyla) konuşlandırabilir. Zaten Türkiye’nin bir-iki külüstür askeri gemi dışında donanması da yoktur. **Boğazlar’ın yönetimi uluslararası bir komisyona bırakılmıştır. Komisyon Cemiyet-i Akvam’a (dönemin BM teşkilatı) bağlıdır.**

KANAL İSTANBUL bir Amerikan projesidir

Savaş sözkonusu olduğunda ise, Türkiye’nin yetki ve hakları çok genişlemektedir. Mesela savaşta Türkiye muharip değilse, muharip devletlerin savaş gemileri boğazlardan geçemez. Türkiye muharip ise, savaş gemilerinin geçişi Türkiye’nin inisiyatifindedir. İsterse Boğazlar’ı kapatma hakkına da sahiptir.

Tüm bu koşullar, Karadeniz’i bir Rus Denizi (O tarihte bir Sovyet Denizi) haline getirmektedir. **Kıyıdaş ülkelerin en güçlüsü Rusya’dır ve Kırım’da çok güçlü bir donanması vardır. Rakip hiçbir ülke, Karadeniz’de Rusya ile bir savaşa girişmeyi göze alamaz. Bunu sağlayan tek şey Montrö’dür.**

2008 yılında bunun bir örneği yaşanmıştır zaten. Gürcistan’ın ABD’ye güvenerek Osetya ve Abhazya’ya dönük olarak başlattığı “iç savaş”ta Rusya devreye girmiş, Rus Ordusu başkent Tiflis’e kadar ilerlemiştir. ABD, kendi uşağını korumak için Karadeniz’e hemen bir savaş gemisi göndermiştir elbette. Ancak Tiflis’te Rusya, Gürcistan yönetimi üzerinde baskı kurarken, ABD’nin savaş gemisi, kıyıdan 8 mil uzakta seyretmekle yetinmek zorundan kalmıştır.

Keza 2013 sonunda Ukrayna’da yapılan ABD darbesinin ardından, Rusya Kırım’ı işgal ve ilhak ettiğinde de ABD’nin tek yapabildiği seyretmek olmuştur. (Cevap olarak uygulanan yaptırımlar elbette Rusya’ya zarar verecek güçte değildir)

Elbette ABD, Montrö’yü delmek için pek çok girişimde bulunmuştur. Ancak Montrö öylesine önemlidir ki, Türkiye, ABD güdümünde Kore’ye asker gönderdiği dönemde, açıkça “ABD uşağı” olarak tanımlandığı ‘80’lerde ya da koca bir “Soğuk Savaş” döneminde ABD’nin hemen her isteğini yapmış; ancak Montrö’yü delmeyi asla kabul etmemiş, edememiştir.

Keza Ergenekon operasyonları ile Türkiye’deki Rusya-Çin yanlısı kesimlerin ağır bir darbe aldığı dönemde bile, ABD’nin bu yöndeki girişimi boşa çıkmıştır. ABD’nin Karadeniz’in “uluslararası su” olduğu iddiası da, dönemin Genelkurmay Başkanı Org. İlker Başbuğ’un “Karadeniz, Karadeniz’e

kıyısı olan ülkelere ait bir konudur” sözleriyle kapatılmıştır.

ABD’nin Montrö’yü delme planının bir parçası da, Karadeniz’e kıyı ülkelerin NATO’ya alınmasıdır ki, bu da Rusya açısından büyük bir problemdir. Rusya’nın çok güç kaybetmiş olduğu bir dönemde, 2004 yılında Bulgaristan ve Romanya NATO’ya alındı. Ancak geçmişte Sovyet toprağı olan Gürcistan ile Ukrayna’nın NATO’ya üye yapılması, Rusya’nın çok sert duvarına çarptı. 2008 yılında Rusya’nın Gürcistan’ı işgali, 2014 yılında Kırım’ın ilhaki, bu ülkelerin NATO’ya alınma sürecini darbeleyen adımlar oldu. Ve Rusya’nın “kırımızı çizgileri”ni gösterdi.

İşte Kanal İstanbul, tam da ABD’nin bu ihtiyacı-nın ürünüdür. Ne Erdoğan’ın doğa düşmanlığı, ne inşaatçı patronların rant sevdası.... Hedef ABD’nin Karadeniz’e girme hayalidir.

Çünkü **Montrö’nün katı ve net biçimde belirlendiği koşullar, Boğazlar için tanımlanmıştır. Kanal İstanbul için ise Montrö’nün bir bağlayıcılığı yoktur.**

ABD ve NATO, Kanal İstanbul’dan koca bir donanmayı geçirebilir, Rusya ile savaşa gireşebilir. Zaten Rusya, ABD’nin öncelikli düşmanları arasındadır. SB döneminde “iki kutuplu dünya” ayrışmasından beri bu böyledir. SB’nin dağılması, ABD için devasa bir fırsat oluşturmuş, SB’den kopan parçaları kazanabilmek için büyük bir çaba göstermiştir. Rusya’nın etkisizleştirilmesi, bu çabanın bir parçasıdır. Bu nedenle Rusya’yı Kafkaslardan, Baltık ülkelerinden, Doğu Avrupa ülkelerinden, doğuda Japonya-Kore hattı üzerinden, güneyde Afganistan-Pakistan-Hindistan üzerinden kuşatmak için sistemli bir politika izlemektedir. Karadeniz de bu kuşatma bölgelerinden biridir. NATO’nun bir çok zirvesinde sonuç bildirgesi Rusya’yı hedef alan ifadelerle doldurulmuştur. En son **Nisan 2019’da, NATO Karadeniz’i bir “mücadele alanı” olarak belirlediğini duyurdu. Kanal İstanbul çalışmaları da bu tarihten sonra hız kazandı.**

İstanbul düşmanı bir proje

Kanal İstanbul’un siyasi-askeri boyutu son derece önemli ve belirleyicidir. Ancak bununla sınırlı değildir. Aynı zamanda Kanal İstanbul, doğaya, insana, İstanbul’un kendisine düşman bir projedir. En başta kanalın kazılması faaliyetinin yaratacağı sorunlar sözkonusudur.

Kanalın planlanan genişliği 275 metre, derinliği 25 metre ve uzunluğu 45 km. olacaktır. 275 metre genişlikte kazmak yeterli olmayacaktır. Çünkü toprak kaymaları beraberinde gelecektir. Kaymayı

önlemek için ayrıca 1,5 km genişliğinde alanın kazılması gereklidir. Bu kadar devasa bir alanın kazılması, öncelikle büyük bir deprem sorununu beraberinde getirir. **Üç aktif fayın bulunduğu bir alandır Kanal İstanbul’un proje alanı. Ve burada bir taraftan büyük miktarda toprağın boşaltılması, diğer taraftan ağır bir yapılaşma, fay hatları üzerindeki basıncı arttıracaktır.** İstanbul için beklenen 7 civarındaki depremin, kanal çevresinde 9-10 şiddetinde hissedilmesi ihtimalinden sözeditmektedir.

Kazı bölgesinden çıkartılacak hafriyat ayrı bir sorundur. Birkaç milyar ton hafriyat sözkonusudur burada. Bu hafriyat ile, Marmara Denizi’nde üç ayrı ada yapılacağı, yanısıra Dubai’ye benzer biçimde, karadan denize uzanan villa ağırlıklı yerleşim alanları kurulacağı söylenmektedir. Dubai gibi bir çöl alanında “çekici” görünen bu proje, İstanbul gibi doğal cennet olan bir alanda abartılı bir görgüsüzlük örneğinden başka bir şey değildir. Üstelik tüm bu yapay adalar ve kara uzantısı yerleşimler Marmara Denizi’nde büyük bir doğa katliamı yaratacaktır.

Açılacak kanal, Karadeniz ile Ege Denizi arasında oluşmuş olan ekolojik dengeyi de bozacaktır. **İstanbul Boğazi, onbinlerce yıl içinde kendi ekosisteminin oluşturmuş bir suyoludur. Boğazın kendi akıntı dengesi vardır.** Karadeniz’in az tuzlu suyu ile, Marmara’dan gelen tuzlu suyun akıntıları boğaz içinde kendi yollarını oluşturmuştur. Öylesine bir dengedir ki bu, bu sular birbirine karışmaz, tuzlu su Karadeniz’in tuz oranını değiştirmez, Marmara’dan daha yüksek olan Karadeniz’in suyu Marmara’ya boşalmaz. Kanal İstanbul ise bu dengeyi altüst edecektir. Akıntıların yönü, hızı, derinliği, birbirine karışması gibi unsurların, nasıl büyük ekolojik felaketler getireceğini kestirebilmek mümkün değildir.

Kanal ayrıca, Karadeniz’in dibine çökmüş olduğu bilinen Kükürt’ü de harekete geçirecektir. **Kanal İstanbul’dan akacak olan su, kükürtlü sudur. Kükürt mide bulandırıcı bir çürük yumurta gibi kokar.** Kanal İstanbul bölgesi sürekli olarak, İstanbul ise her lodos estiğinde çürük yumurta kokacaktır.

Kanalın açılması, İstanbul’un bütün su kaynaklarını yokedecektir. Bazı su kaynakları, zaten proje alanı üzerinde olduğu için doğrudan

kazılacak ya da kurutulacaktır. Diğerleri ise, deniz sularının tuzundan etkilenecek, tatlı-çme suyu özelliğini kaybedecektir. Zaten bugün içme suyu sıkıntısı bulunan İstanbul’da çok ciddi bir su yoksunluğu ortaya çıkacaktır.

İkinci sorun öbeği, kanal ile boğaz arasında sıkışan, Trakya anakarasından kopartılan İstanbul parçasının yaşayacağı sorunlardır. Oluşturulan bu adacık, bir taraftan köprüler ve geçitler ile Anadolu yakasına bağlıdır, diğer taraftan yine köprüler ve geçitler ile Trakya’ya bağlanacaktır. Ve buraya ulaşım, sadece bu köprülere-geçitlere bağımlı hale gelecektir. Gıda ve su gibi en temel ihtiyaç maddelerinin bu adacığa ulaşması, büyük bir zorluk ve devasa maliyetler anlamına gelecektir. **Afet durumları ise, tam bir kabus senaryosudur.** Yangın gibi basit bir ani durum bile, ulaşımda büyük zorluklarla karşı karşıya kalmaktadır. İstanbul depreminden en fazla etkilenecek olan bölge burasıdır ve bir deprem yaşandığında ilkyardımanın ulaşması neredeyse imkansız hale gelecektir.

Üçüncüsü, ekolojik, coğrafi, arkeolojik felaketlere neden olmasıdır. Kentin tüm kuzey bölgesini, hassas ekosistemlerini, arkeolojik ve doğal sit alanlarını baskı altına alacak olan kanal, bölgedeki canlı varlığını yokedecektir. Kuzey ormanlarını, meraları, tarım alanlarını imha edecektir. Yaratacağı iklim değişikliğini de unutmamak gerekir.

Dördüncüsü, sosyolojik olarak büyük yıkımlara neden olacaktır. Bölge halkı iradesi dışında yerinden edilecek, göçe zorlanan halkın yaşam kalitesi ve ekonomisi yok olacaktır. Oraya kurulacak kentlerde, milyon dolarlık konutlarda yaşamaya gelenler ise, İstanbul’u değil, özel-toplama bir nüfusu temsil edecektir.

Zarar çok, fayda yok

Kanal İstanbul’un hesaplanan maliyeti şimdilik 75 milyar liradır. Bu rakam, milyonlarca işsize yeni iş olanakları açacak bir miktardır. Eğitim için harcansa, ülkenin eğitim kalitesini hızla yükseltecek bir rakamdır. Sağlık için harcansa, toplumun yaşam kalitesinde müthiş bir sıçrama yaratacak bir rakamdır. Ancak bunun yerine doğanın dengesi bozulmakta, toprak kazılmakta, betonlar dikilmektedir. Tam bir insan, para, emek israfıdır ve yaşama dair her konuda büyük zararlar barındırmaktadır.

Hükümetin bu kanalı savunmak için kullandığı iki argüman vardır: Çok para kazandıracak ve boğazda geçiş güvenliği sağlayacak. Oysa bunların ikisi de doğru değildir.

Para kazandırma konusunda kanaldan geçecek gemilerden alınacak ücretler öne sürülmektedir. Panama Kanalı ile Süveyş Kanalı da buna örnek gösterilmektedir. 193 km'lik Süveyş Kanalı'ndan geçiş ücreti 240 bin dolardır. 78 km'lik Panama Kanalı'nın geçiş ücreti ise 250 bin dolar. Bu rakamlar, Erdoğan'ın işta-hını kabartmaktadır. Oysa, bunların ikisi de alternatifsiz geçiş yollarıdır. Panama Kanalı'ndan geçmeyi reddeden bir geminin, rotasını Güney Amerika'nın en güneyine doğru çevirmesi, Güney Kutbu'na yakın bir bölgeden ve çok tehlikeli bir denizden geçmesi gerekir. Benzer durum Süveyş Kanalı için de geçerlidir. Süveyş'i kullanmayan gemi, Afrika'nın güneyini dolanmak zorundadır. Her iki kanal da, gemilerin yolunu 10 bin km'den fazla kısaltmaktadır. Bu nedenle, zaman ve para kaybı yaşamamak için bu kanallardan geçmeye mecburdurlar. Ancak **gemiler, Kanal İstanbul'dan geçmek zorunda değildir. Montrö Sözleşmesi, ticari gemilerin İstanbul Boğazı'ndan geçişi için, "serbest geçiş ve ulaşım" ilkesi belirlemiştir. Yani İstanbul Boğazı'ndan geçmek isteyen bir gemiyi Kanal İstanbul'dan geçmeye zorlamak, Montrö Sözleşmesi'ne aykırıdır.** Bu yanıyla, kanaldan geçecek gemilerden para geleceğini ileri sürmek gerçekçi değildir.

Hükümet de bunun farkındadır ama demagoji unsuru olarak kullanmaya devam etmektedir. Çünkü **projede, "gelir kaynakları" başlığı altında ilk sırada "gemi ücretleri" değil, "gayrimenkul gelirleri" yazmaktadır.** Yani asıl gelir kaynağı, kanalın etrafına yapılacak gökdelenlerin satış bedelleri olacaktır.

Diğer taraftan kanalın, İstanbul Boğazı için "geçiş güvenliği" sağlayacağı da doğru değildir. İstanbul Boğazı'nda yaşanan son kazanın tarihi 1995'tir. Bir de geçen yıl, kıyıda-ki bir yalıya çarparak hasar veren bir gemi söz konusudur. Sonuçta, boğazdaki kaza oranı böylesine düşük ve istisnaidir. Ki bunu da, çeşitli önlemler ile tamamen ortadan kaldırmak bile mümkündür.

Dahası, **boğazlardan geçen gemi sayısı, yıldan yıla azalmaktadır.** Kanal İstanbul'un bilim dışı ve yandaş ÇED raporunda 2071'de boğazlardan 86 bin gemi geçeceği ileri sürülüyor. Oysa resmi verilere göre boğazlardan geçen gemi sayısı yıldan yıla azalmaktadır.

2006'da boğazlardan geçen gemi sayısı 54 bin iken, 2010'da 50 bin olmuştur, 2018'de ise rakam 43 bine kadar düşmüştür. Çünkü Bakü-Ceyhan, Rusya'dan Samsun'a Karadeniz'in altından inşa edilen boru hattı gibi kara nakil yolları, boğazlardan geçen tankerlere duyulan ihtiyacı azaltmıştır. Yani boğaz trafiği bile, eskisine göre çok daha azdır. Bu durumda, "boğazları rahatlatmak" adına bir kanal açmaya çalışmak da bir başka demagojidir.

Üstelik Kanal İstanbul'un derinliği 25 metre olarak planlanmaktadır. Ortalama bir tanker gemisinin su altındaki derinliği 20 ile 35 metre arasında değişir. Bu, hiçbir petrol tankerinin bu kanala girmeyeceği-giremeyeceği anlamına gelir.

Erdoğan'ın Kanal İstanbul'u savunmak için ileri sürdüğü bütün argümanları çürütmek kolaydır. Çünkü Kanal İstanbul'un, hiç bir konuda en küçük bir faydası yoktur, ama her alanda büyük yıkımlar getirmektedir. Ancak başta da belirttiğimiz gibi, **asıl sorun zaten kar-zarar hesabı değil, ABD'nin siyasi-as-keri hesaplarıdır.** NATO'nun Rusya'yı kuşatma stratejisinin çok önemli bir parçasıdır Montrö'nün boşa düşürülmesi. Karadeniz'de NATO'nun gövde gösterisi yapması, ABD'nin en önemli hedeflerinden biridir.

Ancak Kanal İstanbul'u hayata geçirmek o kadar da kolay değildir. **Bir tarafta Rusya'nın ve Türkiye'deki Rus yanlısı kesimlerin koyduğu engeller söz konusudur. Daha önemlisi, kanalın kitleler nezdinde bu kadar teşhir olmasıdır.**

Son on yılda kitleler, doğaya yapılan en küçük bir müdahalenin bile, doğada ve insan yaşamında geri dönülmez tahribatlar yarattığını doğrudan görmüş, yaşamışlardır. Termik santraller, altın madenleri, HES'ler, barajlar gibi doğayı tahrip eden her müdahale, kentlerdeki her betonlaşma, insanlara afet ve ölüm olarak geri dönmüştür. Derelerin kuruması, yağmurun sele dönmesi, termik santrallerin kurum yağdırması gibi unsurlar, kitlesel ölümlere yol açmaktadır.

Doğa için mücadele, artık bir "yaşam hakkı" mücadelesidir. Ve kitleler bunu farketmiştir. Gezi Parkı ile başlayan ayaklanma, önemli bir dönüm noktasıdır.

Ve bugün Kanal İstanbul için tüm kesimler tepki göstermekte, projeye karşı duruş giderek yaygınlaşmakta, kitleselleşmektedir. Bu tepkiler, Kanal İstanbul'un hayata geçmesinin önündeki en büyük engeldir.

İsviçre'de kapitalist sömürüyü protesto yürüyüşü

İsviçre'nin Basel kentinde, kapitalizmin vahşi sömürsünü protesto yürüyüşü gerçekleştirildi. 14 Aralık günü gerçekleştirilen yürüyüş, enternasyonalist bir platform tarafından örgütlendi. Bu platformda, Türkiyeli ve İsviçreli kurumların ve İsviçre'deki Kürt toplum merkezinin yanı sıra, dünyanın dört bir tarafındaki ülkelerden İsviçre'ye gelmiş göçmenlerin kurduğu 30'un üzerinde dernek de yer aldı. Bu kadar farklı bileşenlerin oluşturduğu böylesine geniş bir katılım, ilk defa gerçekleşti, bu yanıyla çok önemliydi. Dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler sokaklara dökülüp yoksulluğu, yozlaşmayı ve sömürüyü protesto ederken, ayaklanmalarla kapitalizme karşı direnişe geçerken, İsviçre'den de böylesine güçlü ve kolektif bir ses yükselmiş oldu.

Yürüyüş, büyük bir coşkuyla ve militan bir ruhla gerçekleştirildi. Şehrin toplu taşımasını yapan tramvay yolu bloke edildi. Yoğun polis ablukasına rağmen kitlesel bir katılım oldu. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda, kapitalist barbarlığa karşı enternasyonal mücadelelerin önemi anlatıldı. "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya da hiç birimiz", "Kurtuluş devrimde, sosyalizmde" sloganları gür biçimde atıldı.

İsviçre PDD

Cezaevlerinde işkence var

Sincan Hapishanesi'ne 3 Aralık'ta müvekkillerini ziyaret için giden avukatlar Sercan Aran ve Deniz Can Aydın'ın görüşme tutanağını vermek istememeleri üzerine, mahkeme kararı olduğunu söyleyen gardiyanlar saldırdı. Avukatlar, gardiyanlar hakkında suç duyurusunda bulundu.

Akhisar T Tipi'nde tutuklu olan ağır hasta mahkum Hüseyin Sarı, sevk sırasında heyet raporunun kaybolmasından kaynaklı tahliye edilmiyor. İHD İzmir şubesi yaptığı açıklamayla Sarı'nın derhal tahliye edilmesini talep etti.

Bakırköy Hapishanesi'nde 28 Kasım günü Esin Kavruk'u DNA örneği almak için zorla emniyet müdürlüğüne götürmek istediler. Kavruk'u vermeyen B-6 koşuundaki kadın tutsaklar, robocoplar ve TEM polislerinin saldırısına uğradı. Saldırıda kadın tutsaklar yaralandı, koşu talan edildi. Saldırı 2 Aralık günü hapishane önünde yapılan açıklamayla protesto edildi.

Muş'tan Van T Tipi hapishanesine sevk edilen Mehmet Sayılğan ve İdris Işık çıplak aramaya karşı çıktıkları için gardiyanlar tarafından saldırıya uğradı. Gardiyanlar hakkında suç duyurusunda bulunan tutsaklara, direndikleri için mahkemede 1 yıl 15'er gün hapis cezası verdi.

Hayat insanın doğumundan ölümüne kadar süren süreç... Ve ölene kadar da yaşadıklarımız, yaşayacaklarımızla iyilikleri, güzellikleri içinde barındıran yarınlar, umut dolu aylar, yıllar... Bu yıllar içinde yaşanan, yaşamak zorunda bırakılan “zorluklar” karşısında, kimilerimizin içine düşürdüğü umutsuzluk ve karamsarlığa rağmen; yenilgiyi kabul etmeyip ayağa kalkmasını bilenlerin, yarınki hayatlarımızı yaşanabilir kılmak kavgasını ve mücadelesini vermek için sokaklara çıkması... Yönetenlere karşı eskisi gibi yönetilmek istemediklerini isyanlarla dile getirmesi gibi...

Dünün işçileri, bugünün emeklileri... Yani yıllarını egemenlerin, patronların daha çok karı için, ağır ve sağlıksız çalışma koşullarında, işsiz kalma tehdidi altında, uzun saatler boyu çalışmaya zorlanan; iş cinayetlerinde ölen yada iş kazalarında sakat bırakılanlarımızın dışında, “ipi göğüsleyip” yaşamlarının geriye kalan dönemini huzur içinde yaşamak hayalindeyken, başka sorunlarla yüzyüze bırakılanlarımız...

Bakmayın siz onlara “emekli” dendiğine. Onlar aslında ömürlerinin ikinci baharında bu sefer daha ağır yaşam zorluklarıyla karşı karşıya bırakılanlarımızdır. 40-45 yıl çalışarak kazandıkları “dinlenme hakkı” bile çok görülen, maaşları kesintilerle kuşa çevrilen, devletin ağır zamları altında yaşamaya mahkum bırakılan emeklilerimizdir. Ülkemiz koşullarında insan ömrü 60-70 yıl olarak değerlendiriliyorken, 60-65 yaşlarında yorgun bedenlerinden dolayı adım atamaz hale getirilen emeklilerimizdir. Çarşı-pazarın pahalılığı altında kırıntılarla yaşamaya mahkum edilen, zorunlu olmadıkça sokağa çıkmayan, sosyal yaşamı evinin çevresinde kurulan emeklilerimizdir. Enflasyon-devalüasyon karşısında ikide bir çıkartılan yasalarla, maaşları ellerine geçmeden eriyip borçlanan emeklilerimizdir...

Onlar artık, egemenler ve bu sistemin sürdürücüsü devletlerin gözünde, “devletin kasasından geçinen”, iş göremez “fazlalıklar”dır. En gelişkin emperyalist-kapitalist ülkelerde dahi durum bundan farklı değildir. Sosyalizmin yükseliş dönemlerinde, kapitalist ülkelerde “sosyalizm korkusuyla” mecburen hayata geçirdikleri “sosyal devlet” uygulamaları da eridikçe, artık doğru-düzgün bir hak kırıntısı bile kalmamıştır geride. Sadece seçimler döneminde türlü vaatlerle aldatılıp, seçimi kazanınca unutulmuş, yaşamları karartılan, yalnızlık içinde ölüme terk edilen “bir ayağı çukurda” insanlardır onlar.

Son yıllarda ülkemizde yaşanan ekonomik krizin acı faturası da onlara kesilirken, emperyalist-kapitalist ülke Fransa’da da durum çok farklı değildir.

Sarı Yelekliler’in 1 yılı aşkın süredir benzin zamlarına karşı her cumartesi kesintisiz olarak sürdürdükleri eylemleri, onlarca ölüm ve binlerce yaralanmaya rağmen devam ederken, Macron

Fransa’da genel grev: Geleceğimizi korumak için...

hükümeti yeni bir saldırı başlattı. **“Emeklilikte Reform” adı altında işçilerin ve emeklilerin kazanılmış haklarına ağır bir saldırı anlamına gelen bu yasa karşısında, “Devrimler ülkesi Fransa” ayağa kalktı.** İşçi sınıfı ve sendikaları başta olmak üzere, ezilen ve sömürülen tüm kesimler, 5 Aralık’ta Genel Grev ilan etti ve 1 milyonu aşkın insan sokaklara döküldü.

Yeni sistem ne getiriyor

Uzun yıllar ağır çalışma koşullarında zaten “mezar-da emeklilik” dayatması ile yüzyüze kalan işçi sınıfı, bu sefer de “puanlama sistemi” denilen yeni saldırı ile, daha ciddi hak gasplarına uğruyor.

Fransa’da 2017 yılında ortalama emekli maaşı 1600 euro iken yeni yasa bunu 1000 euro’ya indiriyor.

Son on yılda emekli olma yaşı 60’tan 62’ye yükseltilmişken, yeni yasa bunu 64’e çıkartıyor. 64 yaşından önce emekli olanların yüzde 5 daha düşük emekli maaşı alacağı belirtiliyor. Daha uzun süre çalışmayı teşvik eden “puan sistemi” de ölünceye kadar çalışmayı dayatıyor.

İşçilerin ve sendikaların tepkisini yumuşatmak isteyen hükümet, 1975 yılından önce doğanların reformlardan etkilenmeyeceğini, reformların 2022 yılından itibaren çalışmaya başlayanlar için geçerli olacağını belirtiyor.

Yeni sistem, metro işçileri gibi yıpranma ve erken emeklilik hakkına sahip olan kesimler ile, hukukçular gibi ayrıcalıklı emeklilik hakkına sahip olanların haklarını da gaspediyor. **Erken emeklilik hakkı devam eden tek kesim, askerler, polisler ve itfaiyeciler;** devlet kendi güvenliğini sağlayan kesimleri korumaya devam ediyor.

Yürürlükteki çalışma yasasına göre, emeklilik maaşı, son 6 aylık çalışma süresindeki ücretin tutarının yüzde 70’i üzerinden hesaplanıyor. Yeni sistem ise, işçinin tüm çalışma sürelerini dikkate alan bir hesaplama içeriyor. Bu durum, **öncesinde yıllarca düşük ücretle çalışan, emekliliği yaklaştığında ücreti yükselen kesimlerin emekli maaşlarının düşmesi anlamına geliyor.**

Puanlama sistemi ise, daha uzun çalışmayı teşvik ederken emeklilik maaşlarını belirsizliğe bırakıyor. Puanlamaya göre, devletin yıl sonu açıklayacağı GSMH’den (Gayri Safi Milli Hasıla) kişi başına düşen paya (maksimum yüzde 14 civarında olacağı ve yüzde 5 kesintiye tekel edeceği tahmin ediliyor) göre maaş belirleneceği belirtiliyor. Bu da maaşların

yaklaşık 1000 euro olacağını gösteriyor.

Şimdiki sistemde, çalışırken iş kazası, doğum, hastalık gibi olası durumlar nedeniyle çalışmaya ara verildiğinde sosyal yardım alınabiliyor. Ve bu süre çalışma zamanı kapsamında görünüyor. Yeni sistemde ise, **çalışmadığın tüm bu zamanlar işgünü olarak sayılmıyor ve puanlama sisteminin dışında bırakılıyor.** Bu da emeklilik maaşının düşmesini getiriyor.

Bir başka olumsuzluk, kadınlar için sözkonusu. Şimdiki yasalarda hem eşi hem de kendisi emekli olan bir kadın, eşinin ölümü durumunda eşinin emeklilik haklarından yararlanabiliyor. Yeni yasa ise, bu yararlanma süresini belirsizliğe bırakıyor.

Tüm bu olumsuzlukların yanında, **devlet yabancı şirketlere özel sigorta gibi, özel emeklilik bankaları kurma olanağı sağlıyor.** Buralardan hisseler almak için işçiler kendi ceplerinden özel ödemeler yapıyorlar. Bu firmalar, topladıkları bu paraları işletip, kar oranına göre emeklilik kazancını değerlendiriyor. Bu “çifte emeklilik” gibi cazip bir söylemle sunuluyor. Oysa gerçekte devletin belirlediği emeklilik yaşını doldurmadığı sürece, devletten hiç bir maaş alınmıyor. Üstelik yaşı doldurabilenler için de bu “çifte maaş” garanti değil. Şirketler iflas gösterdiklerinde işçiler de iflas etmiş oluyor ve tüm haklarını yitiriyor.

Sonuç olarak **bu yasa, işçi sınıfının kazanılmış haklarını yok ederek işçi ve emekçileri üzerindeki sömürüyü katmerlendiriyor.** İşçilerin emeklilik dönemleri için daha fazla rekabet içinde çalışması isteniyor. Sosyal yaşam tümüyle yokediliyor, kişiliğiz, bencil, köle bir toplum oluşturmak isteniyor.

Fransa eylemde

Hazırlanan yeni yasanın 22 Ocak’ta parlamentoya sunulacağı ve Şubat ayında tartışmaların başlanacağı duyuruldu. Ancak Fransa işçi ve emekçileri daha yasa gündeme gelmeden harekete geçti. İşçi sendikaları süresiz genel grev ilan ettiler ve kitleler sokaklara döküldü.

Bugünkü eylemlerde **Fransız halkı anti kapitalist ve devrim istemli sloganlarla Macron hükümetini protesto ediyorlar ve kazanılmış haklarını korumak için mücadele ediyorlar.** “Ölene kadar emekli” sloganı etrafında birleşerek, seslerini yükseltiyorlar.

Eylemlerin sonrasında ulusal sendikal birlik toplandı düzenliyor ve devletin tutumuna göre genel grevin gidişatını tartışıyor, yeni kararlar alıyor.

Grevler giderek farklı sektörlerin de destek ve katılımıyla sürdürülüyor. Özellikle Paris içi çalışan otobüs ve metro hatlarının üçü dışında, banliyö hatları, şehir hatları ve uluslararası seferler tamamen durmuş, ulaşım felç olmuş durumda. Çalışan hatlar da sadece beş seferin birinde çalışıyor. Daha ilk günden mazot ve benzine on kuruş zam gelirken, bir çok benzin istasyonunda uzun kuyruklar oluştu ya da istasyonlar çalışmaz oldu. Noel tatili ve yılbaşı öncesinde yapılan bu eylem, şimdiden devleti yüz binlerce euro zarara uğrattı.

Biz göçmen işçiler de bu genel greve, daha önceden oluşturmuş olduğumuz GDDK (Grev ve direnişlerle dayanışma komitesi) olarak kendi pankartımızla katıldık. Paris’te göçmenlerin iş alanı olan Strasbourg Saint Denis semtinden yürüyüşe başladık, Türkçe ve Fransızca sloganlarla grevcilerin toplanma alanına kadar yürüdük. Yürüyüşümüze Kobane’deki enternasyonalist taburda savaşanları temsil eden Fransa grup çalışanları da katıldılar.

Fransa PDD

Özel okullar ile birlikte EĞİTİM İFLAS EDİYOR

Doğa Koleji'nde ücretlerini alamayan öğretmenler derslere girmeyince, öğrenci velileri ile öğretmenler birlikte eylem yapmaya başladı. Türkiye'de en büyük eğitim zincirine sahip olan Doğa Koleji'nde ortaya çıkan bu tablo, özel okullarda yaşanan sorunları ve eğitimin içinde bulunduğu içler acısı hali ortaya koydu.

Ücret alamayan öğretmenler

Doğa Koleji bünyesinde çalışan ve üç aydır ücretleri ödenmeyen **öğretmenler, tüm şubelerde dersleri boykot etmeye başladı. Eylem özellikle İstanbul, Ankara ve İzmir kampüslerinde etkili oldu.** Bu arada, okulun kaloriferlerinin çalışmadığı ve elektriklerinin kesildiği de ortaya çıktı. Doğa Koleji'nde çocukları kayıtlı olan **veliler ise, 100 bin liraya varan okul taksitlerinin tamamının yaz döneminde, daha okullar açılmadan önce ödendiğini; okul ödemesi için çektikleri kredilerin taksitlerinin daha bitmediğini, ama çocuklarının bir anda ortada kaldığını anlattılar.**

Benzer bir tablo, iflas eden Özgür Boza Okulları'nda da ortaya çıktı. **Özgür Boza Okulları, Köy Enstitüleri'nin adını bile kendi ticari sermayesi haline getiren bir işletme.** 2018-2019 öğretim yılında kurulan okul, 22 Kasım 2019'da kapandığını duyurdu. Okulun Maltepe şubesi de, öğrenci kaydı yapıp velilerden paraları aldıktan 10 gün sonra kapandı. Maltepe şubesinin velileri, henüz ödedikleri paraları geri alabilmiş değil. Burada da öğretmenlerin birikmiş

ücretleri ödenmeden okul sahipleri ortadan kayboldu.

200'den fazla özel okul iflasın eşiğinde

Türkiye Özel Okullar Derneği (TÖZOK) Başkanı, özel okulların çok ciddi ekonomik sıkıntılar yaşadığını anlattı ve bunlardan 200 kadarının 2020'de iflas tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu söyledi.

Ülkemizde özel okullar, AKP döneminde eğitimin içini boşaltma ve kalitesizleştirme hamlesinin bir parçası olarak rol oynadılar. En başta **devlet okullarındaki eğitimin yetersizliği karşısında, çocuklarının iyi bir eğitim almasını isteyen kesimler mecburen özel okullara yöneldiler.** Devlet okullarındaki aşırı yüksek sınıf mevcutları, müfredatın giderek daha basit-uydurma-antibilimsel hale gelmesi karşısında, maddi durumu görece daha iyi olan aileler, özel okulları bir "kaçış noktası" olarak görmeye başlamışlardı.

Bir diğer kesim ise, giderek daha fazla dincileştirilen, hatta tarikatların serbestçe hakimiyet kurmaya çalıştığı devlet okulları karşısında, daha bilimsel ve laik bir eğitim arayışına giren velilerdi. Onlar da özel okullara mecbur bırakıldılar. Bu arada özel okullarda teşvik sistemi yürürlüğe sokuldu; çocukları özel okullara göndermek de, devlet politikası olarak ayrıca teşvik edildi.

Bütün bu sistemli politikaların sonucunda yetersiz kaynaklarla, denetimden uzak biçimde her köşe başında bir "merdivenaltı okul" açıldı; bu okullar sadece öğrenciler ve veliler için değil, aynı zamanda öğretmenler için de bir bataklığa dönüştü.

Bu okullarda öğretmenlerin çok ağır koşullarda, düşük ücretle, iş güvencesinden yoksun olarak çalıştığı, ücretlerini düzensiz aldığı zaten biliniyordu. Okul bir ticarethaneye dönüşünce, velilerden kayıt paraları daha okullar açılmadan önce toplanıyordu; ancak öğretmenlerin ve okul emekçilerinin ücretli aynı hızla dağıtılmıyordu.

Sonuçta, görece daha bilimsel, kaliteli ve laik bir eğitim arayışında olan ailelere ne idüğü belirsiz okullar sunuldu. **Son 4 yıl içinde özel okul sayısı iki katına çıktı; 6 bin 710 olan özel okul sayısı bugün 12 bin 500'e ulaşmış durumda.** Öyle ki, eğitimdeki toplam okul sayısının yüzde 19,2'si artık

özel okullardan oluşuyor; yani her 5 okuldanda biri özel okul oldu. Bu okullarda okuyan öğrenci sayısı da devasa rakamlara ulaştı; toplam öğrenci sayısının yüzde 8.72'si özel okullarda okuyor.

Özel okullarda 4 yıl önce 800 bin kontenjan söz-konusuydu ve 650 bin öğrenci öğrenim görüyordu. Kontenjanların yüzde 70'i doluydu. Devlet tarafından teşvik vardı; öğrenci başına 4 bin lira ödeme yapıyordu devlet. Bu durum fiyatların inmesini, öğrencilerin özel okullara geçmesini kolaylaştırdı. Keza **özel okul kurmak, yeni ve çok karlı bir yatırım alanına dönüştü; eğitim bilgisi-tecrübesi olmayan çok sayıda işadama, özellikle "inşaatçılar" özel okula yatırım yaptı.**

Ekonomik kriz başladıktan sonra işler birden değişti. **Devlet teşviği kesildi, velilerin ödeme gücü düştü, sürekli yeni öğrenci kaydı yapılmasına dayanan "saadet zinciri" kırıldı.**

Şimdi 1,5 milyon öğrenci özel okullarda okuyor, kontenjan ise 3,8 milyon. Yani okulların yüzde 40'ı ancak dolu. Bu koşullarda rekabet artıyor, maliyetin altında rakamlarla öğrenci kaydetmeye çalışıyorlar. Sonuçta iflas kaçınılmaz hale geliyor.

Ve bugün iflas eden özel okullar, yok parasına okullarını devretmeye çalışıyorlar. Öğretmen ve personel giderleri hariç, kiralık bir binada 500 öğrencili bir okul kurmak için en az 5 milyon lira gerekiyor; ama 2 milyon liraya okul satın almak olanaklı hale geliyor.

Sistem çökünce

Böylesine çürük temeller üzerine kurulmuş, "saadet zinciri" gibi gelişmiş olan özel okul sisteminin, ilk krizde çökmesi zaten kaçınılmazdı. Şimdi **geleceğini özel okullara bağlamış olan 1,5 milyon öğrenci, 175 bin öğretmen ve 50 bin personel, bulunduğu okulun batıp batmayacağı şüphesi ve korkusu ile karşı karşıya.**

Bu yanı sıra Doğa Koleji ve Özgür Boza Okulları'nın yaşadıkları öğretici ve yol göstericidir. Bu okullarda, öğretmenler, öğrenciler ve veliler birlikte eylem gerçekleştiriyor, devletin soruna bir çözüm bulmasını istiyorlar.

Eğitim alanı devletin en büyük sorunları çıkardığı alanlardan biridir. Bu koşullarda yapılması gereken tek şey, mücadeleyi yükseltmektir. Eğitimin ticarileştirilmesine, kalitesizleşmesine, dincileşmesine, bilimsellikten uzaklaşmasına karşı mücadele etmek. Eğitimin tüm bileşenleri ile; öğrenciler, öğretmenler, okul çalışanları ve veliler olarak birlikte kolektif mücadele etmek. **Bilimsel, parasız, laik, eşit ve anadilde eğitim hakkı tüm öğrencilerin ve eğitim emekçilerinin en temel hakkıdır.**

'İnsanca yaşamak istiyoruz' mitingi Bakırköy'de düzenlendi

İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Platformu, 8 Aralık günü "İnsanca Yaşamak İstiyoruz" mitingi gerçekleştirdi. Mitinge ekonomik kriz, yoksullaşma, faşist saldırılara karşı tepkiler damgasını vurdu.

Saat 13'te Dikilitaş'ta oluşturulan kortejlerin önünde DİSK, KESK, TTB ve TMMOB bulunuyordu. Mitinge devrimci kurumlar ve siyasi partiler katıldı. Yürüyüş güzergahı ile miting alanı polis bariyerleri ile kapatılmıştı. Yürüyüş ve miting boyunca, ekonomik krize tepki gösteren sloganlar atıldı.

Mitinge gelenler 3 arama noktasından geçtikten sonra miting alanına girdi. Saygı duruşunun ardından ortak basın açıklamasını Limter-İş Başkanı Kamber Saygılı yaptı. Saygılı, konuşmasında ekonomik, siyasi ve sosyal saldırıları eleştirirken, mücadeleyi büyütmek gerektiğine vurgu yaptı. Ardından Emeklilikte Yaşa Takılanlar (EYT) adına konuşma yapıldı. EYT'lilerin mücadeleyi kazanacağı ve sadece haklarını talep ettikleri belirtildi. Miting Grup Vardiya'nın söylediği marşlar ve türkülerle bitirildi.

Miting alanına Proleter Devrimci Duruş okurları 'Krizin faturasını çıkarınlar ödesin! Yaşasın krizsiz sistem sosyalizm' yazılı bir pankart astı ve aynı sloganların yazıldığı dövizlerle katıldı.

Şiddeti protesto eden kadınlara polis şiddeti

Kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddete karşı yapılan eylemlerde polis saldırıları yaşandı.

Önce 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yapan kadınlar polis tarafından engellendi. 25 Kasım Kadın Platformu'nun çağrısıyla biraraya gelen binlerce kadın, Taksim-Tünel'de toplandılar. Kadınlar "Bir kişi daha eksilmeye tahammülümüz yok" pankartıyla yürüyüşe başladılar. Katledilen kadınların isimlerinin ve resimlerinin olduğu dövizlerle birlikte ve "Tesadüf değil erkek şiddeti", "Kadın cinayetleri politiktir" sloganlarıyla yürüyen kitlenin önü, Asmalı Mescit Caddesi önünde polis tarafından kesildi. Polis kitleye plastik mermi, biber gazı ve coplarla saldırdı. Yine bir 25 Kasım, İstanbul'da kadına yönelik vahşi polis saldırganlığının copları, plastik mermileri eşliğinde geçti.

Henüz bu saldırının izleri geçmemişken, Kadıköy'deki kadın eylemine yeni bir polis saldırısı daha gerçekleşti. Şili'de haftalardır süren halk ayaklanmasında kadınların başlattığı eylem, tüm dünyada yankı buldu. "Las Tesis" adı verilen, kadına yönelik cinsel saldırıyı, istismarı ve şiddeti protesto eden bu danslı eyleme destek vermek için, 8 Aralık günü Kadın Meclisleri İstanbul-Kadıköy'de bir eylem örgütledi. Eylemde kadınlar, protesto için yazılan sözlerin İspanyolca ve Türkçe'sini söyleyerek dans ettiler. Bu eylem de polis saldırısına maruz kaldı. Saldırıda 7 kişi gözaltına alındı. Yoğun tepkiler üzerine, gözaltına alınanlar serbest bırakıldılar.

Ülkemizde her gün kadınlar, tanıdığı (çoğunlukla "aile"sinden) bir erkek tarafından öldürülüyor. Yılabışından bugüne 404 kadın vahşi biçimde öldürüldü. Kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz gibi saldırganlıkların ise hesabını tutmak mümkün değil. Ve bu saldırılar, genel olarak devlet tarafından örtbas ediliyor, hatta kadın "saldırıya zemin hazırlamak"la suçlanıyor, katiller "iyi hal indirimi" ile ödüllendiriliyor. Çok büyük bir tepki yükselmediği sürece, kadın cinayetlerinde doğru düzgün bir ceza bile verilmiyor.

Dahası, ülkedeki siyasal-toplumsal ortam, kadını

aşağılamak, erkeğin ve toplumun kadına yönelik saldırganlığını teşvik etmek üzere güçlendiriliyor. Siyasetçiler, din adamları ve yandaş medya temsilcileri, dini argümanlar eşliğinde, kadınların mücadele ile kazanılmış haklarına saldırıyor; kadın bedeni üzerinden ahlak dışı bir söylem üretiyorlar. Sistemli bir politika halinde, toplumda kadının yeri ve konumu tartışmalı hale getirilmeye çalışılıyor. Ve düşünmesini-üretmesini bilmeyen cahil insanlara, kadına pervasızca saldırma hakkı tanıyorlar.

Bu tutum, sömürücü toplumların kadını ikinci sınıf hale getiren sömürücü karakterinin bir parçasıdır. Ve dini argümanlar, bu saldırıyı-sömürüyü daha ağır hale getirmektedir. Kadın ve erkeklerin, hem kadın sömürsüne hem de sınıfsal sömürüye karşı birlikte vereceği mücadele, kazanmanın tek yoludur.

"LAS TESİS" eylemleri nasıl başladı

Şili halkı, aylardır sokaklarda. Ekim ayında metro biletlerinin zamlanmasına karşı başlayan eylemler, tüm ülkeye yayıldı. Çıkan gösterilerde onlarca kişi öldürüldü, yüzlerce yaralandı. Bu gösterilere kadınların katılımı da oldukça yüksekti. Bunlar arasında "La Mimo" adıyla sokak performansı sergileyen bir sanatçı da vardı. Gerçek adı Daniela Carrasco olan bu sanatçı, gösterilere katıldığı için Şili polisi tarafından gözaltına

alınmıştı. 36 yaşındaki kadın sanatçının cansız bedeni Şili'nin başkenti Santiago'da bir parkın demir parmaklıklarına asılı olarak bulundu. Bedeninde işkence ve tecavüz bulgularına rastlandı. Tıpkı 26 Kasım 1960 tarihinde Dominik Cumhuriyeti'nde faşist diktatörlüğe karşı mücadele eden Mirabell kardeşler gibi, işkence edilerek katledildi. Bilindiği gibi bu tarih, sonrasında "kadına yönelik şiddete karşı mücadele ve uluslararası dayanışma günü" ilan edildi ve her yıl kadınlar tarafından yapılan eylemlerle anıldılar.

Şimdi benzer bir olay daha, yine bir Latin Amerika ülkesi olan Şili'de gerçekleşti. Daniela Carrasco, faşizme karşı mücadele verdiği için öldürülen kadınlardan biri oldu. Bu olay üzerine Şilli kadınlar, Carrasco'yu anmak için "Las Tesis" adını verdikleri danslı gösteri düzenlediler. Gösteriler kısa sürede tüm dünyaya yayıldı. Türkiye'de ilk defa 8 Aralık günü Kadıköy'de gerçekleşen eyleme polis saldırdı.

Tüm dünyada gerçekleşen eylemler içinde polis saldırısına uğrayan tek ülke Türkiye oldu. Kadınlar polis saldırısını da protesto etmek için "Las Tesis" eylemlerine devam ediyorlar. Sadece İstanbul'da değil, Ankara, İzmir ve diğer illerde de kadınların danslı eylemi sürüyor.

Gülsuyu'nda kadın cinayetleri protesto edildi

Kadın cinayetleri durmak bilmiyor. Neredeyse her gün kadın cinayeti haberleri geliyor. Buna karşı tepkiler de çığ gibi büyüyor.

Bu protestolardan biri de Gülsuyu'nda yapıldı. 7 Aralık günü yapılan eylem Son Durak'ta başladı. Son Durak'ta toplanan kitle, kadın cinayetlerine dönük kısa bir teşhir konuşmasından sonra yürüyüşe başladı. "Kadın cinayetleri politiktir", "Tacize tecavüze sessiz kalma", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganları atıldı. Yürüyüş Heykel'de son buldu.

"Tacize, tecavüze ve her türlü şiddete karşı susmayacağız" pankartının açıldığı eylemde, yapılan konuşmalarda kadın cinayetleri teşhir edildi. Özellikle AKP hükümeti döneminde kadın cinayetlerinin arttığına dikkat çekildi, kadın cinayetlerinin politik olduğu vurgulandı. Açıklamadan sonra eylem sonlandırıldı. PDD'nin de katıldığı eylemi, Maltepe Demokrasi Platformu örgütledi.

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı yaşıyor!

Türkiye proletaryasının önderleri Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşları, 28-29 Ocak 1921'de Kemalist burjuvazi tarafından vahşice katledildiler.

Mustafa Suphi, Türkiye komünist hareketinin ilk önderidir. Sinop'ta mahkum iken kaçtığı Rusya'da, savaş nedeniyle esir olarak tutuldu. Esir Türkler arasında örgütlemelere girişti. Çarlığa karşı yürütülen mücadelede, ardından Bolşevik Partisi'ne katıldı. Teorik bilinci, usta örgütçülüğü, boyun eğmez yapısı ile yoldaşları arasında sivrildi. III.Enternasyonal'in Kuruluş Kongresi'ne katıldı. Doğu halkları, özellikle de Türklerin bulunduğu yerlerde propaganda ve örgütlenme çalışmalarında bulundu.

Temmuz 1918'de Türk Sol Sosyalistleri Kongresi, Moskova'da Mustafa Suphi önderliğinde toplandı. Burada alınan karar gereğince İstanbul, Ankara, diğer Anadolu illeri ve Bakü'den katılan delegelerle, 10 Eylül 1920'de Türkiye Komünist Partisi Kuruluş Kongresi Bakü'de yapıldı.

Mustafa Suphi önderliğindeki TKP, o günün koşullarına uygun bir program ve devrim stratejisine sahipti. Ulusal Kurtuluş Savaşını devrimle taçlandırmak istiyordu. Bu konuda Kurultay karar metninde; *"Türkiye Komünist Partisi, ülkede emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşının derinleşmesine çaba gösterecek ve bu hareketin desteklenmesinin yanı sıra emekçilerin egemenliğinin kurulmasına çalışacaktır"* denilmektedir.

Mustafa Suphi, Kongre'de belirlenen görev doğrultusunda bir gönüllüler alayı ile yola çıktı. Fakat yolları, Azerbeycan'da karşı-devrimciler tarafından tutulmuştu. Bir an önce Anadolu'ya ulaşmak düşüncesiyle daha dolambaçlı bir yoldan 14 yoldaşıyla birlikte (Ethem Nejat, Aşçıoğlu Bahaeddin, Kazım Hulusi, Kıraloğlu Maksut, Hilmiöğlu İsmail Hakkı, Ahmetoğlu Hayrettin, Hakkı bin Ahmet Ali, Emin Şefik, Süleyman Tevfik, Manisalı Kazım bin Ali, Maria -M. Suphi'nin eşi-, Hatipoğlu Mehmet, Hacı Mustafaoğlu Mehmet, Cemil, Nazmi bin İbrahim) gitme kararı aldı. Mustafa Suphi ve yoldaşları, Kars'taki gösterişli karşılamadan sonra, geçtikleri yerlerde hakaret ve saldırılarla karşı karşıya kaldılar. Geri dönme önerilerine Mustafa Suphi karşı çıktı ve ölümü göze aldığını söyleyerek yoluna devam etti. Trabzon'da zorla motorlu bir sandala bindirildiler ve arkadan gelen Kemalist burjuvazinin uşaklarının süngülü, bıçaklı saldırısıyla vahşice katledildiler.

Onbeşler, Türkiye komünist hareketinin ilk şehitleridir. Karadeniz üzerinde iki sınıf çarpıştı. Mustafa Suphi ve yoldaşları yiğitlikçe öldüler.

Göğsümde 15 yara var!..

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!!!

Göğsümde 15 yara var!

Sarıldı 15 yarama

Kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!

Karadeniz boğmak istiyor beni,

Boğmak istiyor beni

Kanlı karanlık sular!!!

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!..

Göğsümde 15 yara var!

Deldiler göğsümü 15 yerinden,

Sandılar ki, vurmaz artık kalbim kederinden.

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramdan 15 alev,

Kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...

Kalbim

Kanlı kızıl bir bayrak gibi çarpıyor,

Çar-pa-cak!

Nazım Hikmet

22 Ocak 1946- Mahabad Kürt Cumhuriyeti kuruldu

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Nazi faşizmine karşı kazandığı başarı, ezilen halklara, kurtuluşa giden yolda esin kaynağı olmuştur. Kürtler açısından da tarihi önemde bir evreyi ifade etmektedir.

Tarih Ağustos 1941'i gösterdiğinde, Sovyet Kızıl Ordusu İran'ın kuzeyinde bulunan Sakız kentine girdi. İran ordusu silah ve cephanelerini bırakarak geri çekildi. Bölge Kızıl Ordu'nun denetimine kaldı. Geride bırakılan savaş araç gereçleri ile birlikte Mahabad kenti fiilen Kürtlerin denetimine geçti.

Uluslararası koşulların ve dengelerin hızla değiştiği böylesi tarihi bir kesitte, Kürt halkı kendi devletini kurma yolunda yüz yıllardır beklediği anı yakalamış oldu. Mahabad'ın kuzeyinde bulunan Azeri halkı da Azerbaycan Cumhuriyeti'ni ilan etti. Sonrasında Mahabad Kürt Cumhuriyeti (MKC) ile birçok alanda dostluk anlaşmaları imzalandı. Gerici Şah diktatörlüğüne karşı askeri alanda ortak hareket etme kararı alındı.

MKC'nin kuruluşunu hazırlayan süreçte birçok küçük Kürt gruplarının varlığı da etkin olmuştur. Bu gruplardan daha örgütlü ve daha geniş Kürt halk yığınlarını bünyesinde toplayan İran Kürdistan'ı Demokratik Partisi MKC'nin kuruluşuna öncülük etti.

İ-KDP'nin programının özü kimi reform taleplerinden ibaretti. Program: "Yasallık, adalet, uygarlık" şeklinde formüle edilmişti. Toprak sorununa çözüm getirilmesi dillendirilmesine rağmen, sonraki süreçte gündeme bile getirilmemiştir. Cumhuriyet'in kuruluşundan sonra da emekçilerin durumunda ekonomik anlamda belirgin bir değişiklikten söz etmek mümkün değildir. Hem partinin hem de devletin yönetici kademelerine yerleşmiş bulunan Kürt aşiret reisleri, Cumhuriyetin en zayıf yönünü oluşturmuştur.

Kadı Muhammed önderliğindeki İ-KDP ciddi bir savaşım vermeden, doğan irade boşluğundan ve Sovyetler'in bölgedeki varlığından yararlanmasını bildi. Sovyetler Birliği her türlü kurumlaşmada, silah, cephane, matbaa, motorlu taşıt vb. temininde, karşılıksız yardımlarda bulundu. Kürt ordusunun kurulması ve eğitilmesi de bu yardımlar arasındadır. Sovyetler'den alınan matbaayla birçok Kürtçe dergi ve gazete basıldı. Yine Sovyetler Birliği'den alınan radyo istasyonu ile Kürdistan'ın belli bir bölümünde radyo yayını yapıldı. Eğitim alanında reform tasarısı hazırlandı; 6 ila 14 yaşlarındaki bütün çocuklar zorunlu ilköğretim kapsamına alındı, okuma yazma eksikliğinin giderilmesi için, okullarda derslerin tamamı Kürtçe okutulmaya başlandı.

İ-KDP'nin siğ ve reformist karakterine rağmen MKC, gerek İran gericiliğine, gerekse de uluslararası emperyalizme karşı demokratik ilerici bir misyona sahip olmuştur.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bitiminden sonra, (Ağustos 1945) aralarındaki anlaşma gereğince "müttefikler", 6 ay içinde işgal ettikleri topraklardan çekileceklerdi. İran'ın kuzeybatı bölgesinde Sovyetler Birliği'nin nüfuzundan rahatsız olan ABD-İngiltere ve İran gericileri, SB'yi bölgeden çekilmesi için sıkıştırırmaya başladılar. SB, onların istediği tarihte değil, ama 9 Mayıs 1946'da bölgeden çekildi.

Bu dönemde, İ-KDP'de öncülük rolünü oynayan bütün feodal unsurlar, tüccarlar, yığınsal olarak partiden panik halinde ayrılmaya başladılar. Bunlar İran askeri çevrelerinin daha ilk hamlesinde hemen teslim oldular. İngiliz-Amerikan emperyalizminin desteklediği İran gericiliği, Kürt ilerici yurtsever demokratik hareketini bastırmaya girişti. 17 Aralık 1946'da ise İran gericiliği Mahabad Kürt Cumhuriyeti topraklarına girerek varlığına son verdi.

Kadı Muhammed, halkına şöyle seslenmişti: *"Ülkeyi düşmana bırakmaktan daha yeğdir bizim bir bir ölmemiz!"* Kardeşi Sadiri Kadı ve amcasının oğlu Seyfi Kadı ile birlikte, 31 Mart 1947'de Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin ilan edildiği Çuwarçıra meydanında idam edildiler.

Kürt yurtseverleri, MKC'nin yıkılmasından sonra dağlara çıktılar ve burada İran gericiliğine karşı savaşım vermeye devam ettiler. Bu kısa ömürlü Kürt devleti, Kürt ulusal bilincinin gelişmesine politik ve ideolojik birikim sağlanmasına büyük katkılar sağlamış oldu.

☆ **1 Ocak 1906- Moskova ayaklanması başladı**
1905 Aralık ayında Rusya’da işçilerin Çarlık tarafından uygulanan baskılara karşı tepkileri büyümekteydi. 8 Aralık’ta 100 bin işçiyi temsilen işçi sovyetleri, grev kararı aldı ve uyguladılar. Fakat bu ayaklanma, Menşevik önderlerin pasifist tutumlarından dolayı yenildi. Lenin, ayaklanmadan çıkarılması gereken birinci dersin, “daha fazla silaha sarılmak” olduğunu tespit etti. Menşevik önderler ise silahlanmayı bir hata olarak gördüler. Bu ayaklanmanın deneyimini kuşanan Bolşevikler, 1917 Ekim devrimine giden süreci örmeye başladılar.

☆ **1 Ocak 1959- Küba devrimi**

Fidel Castro önderliğindeki Kübalılar, ABD işbirlikçisi Batista diktatörlüğünü devirerek iktidarı ele geçirdi. Küba devrimi, dünya halkları tarafından coşkuyla karşılanırken, Latin Amerika’yı arka bahçesi olarak gören başta ABD olmak üzere emperyalist kapitalist ülkelerde paniğe yolaçtı. Devrimden sonra ABD’nin Küba’ya karşı giriştiği sayısız provokasyonlar, sabotaj ve operasyonlar her defasında başarısızlığa uğradı.

☆ **1 Ocak 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu**

1921 yılında Komüntern’in yardımıyla Çin Komünist Partisi, Şanghay’da kuruldu. ÇKP, “komünist” adını taşımakla birlikte, gerçekte “köylü devrimcisi” bir çizgiye sahipti ve millî burjuvazinin temsilcisi Çan Kay Şek’in başında bulunduğu hükümete destek verdi. 1931’de Japonya Mançurya’yı işgal edince, Çan Kay Şek, Japonlara karşı direnmeme kararı aldı. ÇKP, işgale karşı köylü direnişini örgütlemeye başladı. Japonlarla karşı direniş ile birlikte ÇKP de büyüdü ve kısa zamanda birçok bölgeyi “kurtarılmış” ilan etti. 1949 yılında Mao önderliğindeki ÇKP, Çin devrimini gerçekleştirdi ve Çin’de yeni bir dönem başladı.

☆ **1 Ocak 1965- Filistin’de silahlı ayaklanma**

1948 yılında İsrail tarafından işgal edilen Filistinliler, kendilerini pazarlık konusu yapan Arap işbirlikçilerinin pasifist çizgisine karşı, örgütlenmeye başladılar. 1964’te El Fetih silahlı eylemlere başlama kararı aldı. 1 Ocak 1965’te ise Ürdün nehrinin yatağını değiştirmek için İsraililerin yaptığı tesislere saldırarak ilk ateşi yakmış oldular.

☆ **4 Ocak 1991- Zonguldak madencilerinin Ankara’ya yürüyüşü**

48 bin işçi adına yürütülen TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, 36 gündür direnişte olan maden işçileri, Ankara’ya yürüyüş kararı aldı. 3 Ocak’ta yapılan genel grevin ardından başlayan yürüyüş, Bolu Mengen’de jandarma barikadı tarafından

engellendi. İşçilerin bu barikadı aşabilecek kararlılığı varken, işbirlikçi sendikacılar eylemi bitirdiler. Bu yürüyüş ‘89 bahar eylemlerinin zirvesini de oluşturdu.

☆ **5 Ocak 1996- Ümranya Cezaevi’nde katliam**

Artan hak gasplarına karşı devrimci tutsaklar, eyleme başladılar ve devletin saldırısı üzerine barikatlar kurdular. ‘96 ÖO şehidimiz Osman Akgün’ün ön saflarında yer aldığı eylem sırasında, DHKP-C militanları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen ve Gütekin Beyhan şehit düştü.

☆ **6 Ocak 1969- Commer’in arabası yakıldı**

“Vietnam Kasabı” olarak bilenen ABD büyükelcisi Commer, bir konferans için ODTÜ’ye geldiği bir sırada, öğrenciler makam arabasını ateşe verdiler. Commer, 19 Ocak’ta görevinden istifa etti ve Amerika’ya döndü. Bu eylem, gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin simgelerinden biri oldu.

☆ **8 Ocak 1996- Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe gözaltında katledildi.**

☆ **9 Ocak 1905- Rusya’da “Kanlı Pazar”**

Çar’a dilekçe vermek için saraya yürüyen 140 bin işçinin üzerine ateş açıldı ve binlerce işçi öldürüldü. İşçiler bu yürüyüşe önderlik eden ve Çar’ın ajanı olduğu anlaşılan Papaz Gapon’un oyununa gelmişlerdi. Fakat bu olay 1905 devrimini tetikledi ve işçiler Papaz Gapon’u öldürdüler.

☆ **9 Ocak 2013- Kürt hareketinin kadın önderlerinden Sakine Cansız ve yoldaşları Leyla Doğan ile Fidan Şaylemez, Paris’te katledildiler.**

☆ **10 Ocak 1969- Singer fabrikasında işgal**

4 işçinin işten atılmasının ardından işçiler fabrikayı işgal ettiler. Polisler işçilere saldırınca, Kartal halkı da desteğe koştu. Bu saldırıya birlikte direnerek yanıt verdiler.

☆ **19 Ocak 2007- Hrant Dink katledildi**

Agos gazetesinin Genel yayın yönetmeni olan Hrant Dink, yükseltelen şovenist kampanya sonucu

15 Ocak 1919- Spartakist önderler katledildi

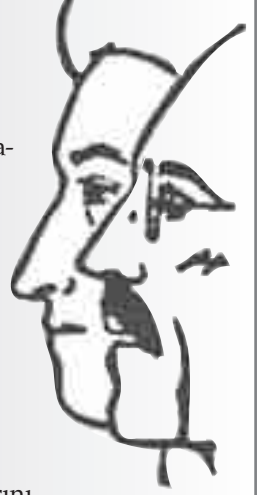
II. Enternasyonal’in döneklerinin başında gelen Alman sosyal demokratları, “vatan savunması” adı altında I. emperyalist savaşta kendi burjuvalarına destek verdiler. Savaşın ardından da Alman burjuvazinin yardımına koşup hükümete girdiler.

Hükümete gelir gelmez ilk yaptıkları iş, işçi sınıfının önderlerine azgınca saldırmak oldu. 1919’da yükselen devrimci dalganın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa ve Karl işte böyle bir sürecin ardından katledildi.

Yılların birikimini taşıyan her iki önder de, gerek emperyalist savaş öncesi, gerek emperyalist savaş sırasında Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek savaşa karşı olduklarını açıklamışlardı.

Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği’nin dünya gericiliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak Alman devrimi yenilgiyle sonuçlandı ve sosyal demokrat hainler, Hitler’e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Bugün Almanya’da yüzbinlerce kişi onları özlemle, sevgiyle anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar.

katledildi. Bu cinayet, kitlelerin büyük tepkisiyle karşılaştı. Cenazesi yüz binlerin katılımıyla gerçekleşti ve ölüm yıldönümünde binlerce kişi devletten hesap sormak için sokaklara aktı. Devlet göstermelik olarak katilleri yargılamak zorunda kaldı. Fakat bu cinayetin arkasında yer alan üst düzey görevliler halen yerlerinde duruyor.

☆ **21 Ocak 1980- Tariş direnişi**

Öncü işçileri işten atarak faşist kadrolaşma yaratmak isteyen patronlara karşı, eyleme geçen işçilere polisler saldırdı. 50 işçi yaralanırken, 600 işçi gözaltına alındı. İşçiler bu saldırıya karşı fabrikayı işgal etti ve halkla birlikte direnişe geçti. Bu direniş ve işgal eylemi, sınıf hareketi açısından önemli etkiler bıraktı.

☆ **21 Ocak 1924-**

Ekim Devrimi’nin önderi, “emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksı” Lenin yaşamını yitirdi

☆ **23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.**

☆ **28 Ocak 1963- Kavel direnişi**

Fabrikada hak gasplarına karşı işçiler fabrikayı işgal ettiler. İşgal eylemine polisler saldırdılar. Direnişe halk da destek verdi.

☆ **29 Ocak 1983- Üçüncü Yol davasından yargılanan Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kanbur İzmit’te idam edildiler.**

Yeni dönemde işçi-emekçi hareketi-I

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri'nden bir bölümü, güncel ve tarihsel öneminden dolayı yayınıyoruz.

Giriş

Yüksek enflasyonla birlikte eriyen ücretler, buna karşın TİS'lerde dayatılan komik zamlar, açlık sınırının altındaki yaşam koşullarını iyice çekilmez hale getirmektedir. Bu koşulların en hafifinden kendiliğinden patlamalara yolaçması kaçınılmazdır. Önümüzdeki dönem, egemen sınıflar açısından olduğu kadar, işçi-emekçiler açısından da önemli gelişmelere sahne olacak. Her iki kesim de, kendi çıkarları doğrultusunda çıtayı yükseltecekler. Hükümet arayışlarından erken seçime, yeniden parlamenter sisteme dönmekten halkçı-kamucu bir yönetim anlayışına kadar yaşanacak olası değişikliklerde, karşılıklı sürecek olan mücadele, sonucu belirleyecektir.

Önümüzdeki dönemin iç politika yönünden oldukça hareketli geçeceği şimdiden belli olmuştur. Son yerel seçimlerle birlikte (31 Mart 2019) AKP döneminin sonuna gelindiği görülüyor. Büyük olasılıkla yeniden "koalisyon hükümetleri" dönemine girilecek. Zaten son seçimlere bir tarafta AKP-MHP, diğer tarafta CHP-İYİP olmak üzere (ve onlara eklenen partilerle) iki ana ittifak halinde girildi.

Kriz ve savaş koşullarıyla düşünüldüğünde, egemen sınıfların geniş bir koalisyon hükümetinden yana olması anlaşılır bir durumdur. Erdoğan'ın 31 Mart seçimlerinin ardından dillendirdiği "Türkiye ittifakı" ya da "milli mutabakat" denilen, ana gövdesini AKP ve CHP'nin oluşturduğu bir hükümet istenmektedir. MHP'nin itirazıyla Erdoğan, "Türkiye ittifakı"nı geri çekmiş olsa da, denklemler değiştiğinde ayakta kalabilmek için koalisyon hükümetini kabul edecektir. Ya da Erdoğan'sız bir yönetimle devam edilecektir.

AKP içinde Babacan ve Davutoğlu'nun iki ayrı koldan yürüttükleri muhalefet hareketinin, iki ayrı partiye dönüşme ihtimali yüksektir. Her iki ekip de AKP'den olabildiğince büyük bir parça koparmak istemektedir. Bir grup milletvekilinin ayrılması durumunda bile, meclis aritmetiği değişecek, bu da otomatikman AKP-MHP ittifakını geçersiz hale getirecektir. O andan itibaren yeni ittifak arayışları ve erken seçim kaçınılmazdır. **Bütün bunlar, "sistem tartışmaları" ile atbaşı gitmekte, "partili cumhurbaşkanlığı"ndan vazgeçip yeniden parlamenter sisteme dönmeye hazır oldukları yapılmaktadır.**

Egemen sınıfların yönetim krizine çare arayışlarının arttığını görüyoruz. Esasında bu çabalar yeni değildir. Fakat AKP, egemenlere çeşitli sözler vererek bugüne dek hükümette kalmayı başardı. Zaten 15 Temmuz sonrası OHAL ilan edildi ve Erdoğan, patronlarla yaptığı bir toplantıda; "OHAL'i sizin için yaptık, bakın hiçbir yerde grev olmuyor" diyerek bunu açıkça ilan etti. Ancak iyice derinleşen ekonomik kriz, patronların arayışlarını arttırmasına neden oldu.

Diğer yandan kitlelerde AKP'ye karşı artan öfke, son yapılan tüm seçimlerde kendini ortaya koydu. Bunu çeşitli hilelerle bir süre kapatmayı başarsalar da, 31 Mart seçimleri artık yolun sonuna gelindiğini gösterdi. Büyükşehirlerin neredeyse tümünü kaybeden AKP, tek meşru argümanı olan "seçim başarısı"nı da kullanamaz hale geldi.

Meşruiyetini yitirdiği bu noktada, bir değişime gidilmesi zorunluluktur artık. Bunun hangi yol ve yöntemlerle, nasıl ve ne zaman olacağını, gelişmelerin seyri belirleyecek. **Bu da sadece egemen sınıfların iradesiyle değil, işçi ve emekçilerin tepkileriyle, bu tepkilerin eylemsel boyutuyla birlikte oluşacaktır.**

Krizle daha da artan hayat pahalılığı, işsizliğin TC tarihinin en yüksek oranına ulaşması, buna karşın düşük ücretler, bu ücretlerin bile zamanında yatırılmaması, zorunlu mesailerle iyice

uzayan çalışma saatleri, artan işçi cinayetleri vb. ile bunalan işçi ve emekçiler, her an patlamaya hazır bir volkan gibidirler. Marks'ın dediği gibi, "proletaryanın sefaletinden yalnızca sefaletin kendisini değil, eski toplumu altüst edecek devrimci yanını da görmek" gerekir.

Zaten birçok işyerinde çeşitli direnişler gerçekleşiyor. Ne var ki, bunlar örgütsüz, kendiliğinden patlamalar şeklinde meydana geldiği için, ya başarısızlıkla ya da kısmi bir kazanımla sonuçlanıyor.

Sendikal anlamda bile örgütsüzlük, işçileri bireysel çıkışlara zorluyor. Kriz sonrası en fazla görünen, bir veya bir grup işçinin yüksek bir yere çıkarak taleplerini haykırması, karşılanmadığı durumda kendilerini öldürmekle tehdit etmesi, bunun en önemli göstergesidir. Tehdidin ötesinde, son yıllarda binlerce işçi-emekçi intihar etmiştir. Sadece 2018'de intihar eden kişi sayısı, 3 bin 161'dir.

İntiharlar, en çok iş arayıp da bulamayanlarda, yani işsizlerde görülüyor. (Bunların içinde "atanamayan öğretmenler" de vardır.) Yani sıra haklarını alamayan işçiler intihar eylemlerine girişiyorlar. Bunların çoğu işyerlerinde oluyor. Ayrıca meydanlarda, meclisin önünde kendini yakanlar da oldu. Yani intiharlar bir protesto biçimine dönüştü. Elbette böyle bir biçimi doğru bulmak mümkün değil. Fakat işçi ve emekçilerin içinde bulunduğu çaresizliği, aynı zamanda isyanı resmetmesi bakımından oldukça çarpıcıdır.

Önümüzdeki aylar hem işçi sınıfı hem de emekçi memurlar açısından hareketli geçecektir. Yüksek enflasyonla birlikte eriyen ücretler, buna karşın TİS'lerde dayatılan komik zamlar, açlık sınırının altındaki yaşam koşullarını iyice çekilmez hale getirmektedir. **Bu koşulların en hafifinden kendiliğinden patlamalara yolaçması kaçınılmazdır.**

Kısacası **önümüzdeki dönem, egemen sınıflar açısından olduğu kadar, işçi-emekçiler açısından da önemli gelişmelere sahne olacak. Her iki kesim de, kendi**

çıkarları doğrultusunda çıtayı yükseletecekler. Hükümet arayışlarından erken seçime, yeniden parlamenter sisteme dönmekten halkçı-kamucu bir yönetim anlayışına kadar yaşanacak olası değişikliklerde, karşılıklı sürececek olan mücadele, sonucu belirleyecektir.

I- AKP'Lİ YILLARDA İŞÇİ ve EMEKÇİLERİN DURUMU

İşçi ve emekçilerin son 10 yılda nereden nereye geldiğine baktığımızda; büyük bir hak gaspı, ücretlerde erime, çalışma saatlerinin uzaması, işsizliğin artması vb. ile yaşam ve çalışma koşullarının daha da kötüleştiğini, keza sendikalaşma oranının düştüğünü görebiliriz. Buna karşın direnişlerin, grevlerin, protestoların hiç bitmediğini, hatta radikal biçimlere büründüğünü de...

Bunların handikaplarını, olumlu ve olumsuz yönlerini ayrıca ele alacağız. Fakat en başta işçi ve emekçilerin gaspedilen haklarıyla bugün hangi koşullarda yaşadığını ortaya serelim.

Bu tablo, aynı zamanda AKP'li yıllarda işçi ve emekçilerin kaybettiği hakların bir dökümü olacaktır. AKP hükümetleri döneminde işçi sınıfı başta olmak üzere tüm emekçi kesimlerin ne büyük bir saldırı altında kaldığının görülmesi bakımından yararlı olacak, bir dönemi resmedecektir.

Resmi verilere göre ülkemizde yaklaşık 20 milyon ücretli var. Bunların 3 milyonu memur ve sözleşmeli personel. Geriye kalanı özel sektörde veya kamuda "işçi" statüsünde çalışıyor. Kimi verilere göre, yüzde 40 oranında "kayıt-dışı" çalışanların olduğunu da gözönüne aldığımızda, bu rakam 30 milyonu buluyor. Bir de buna son atılanlarla birlikte 7-8 milyon civarında işsizi, asgari ücretin bile altında bir aylıkla geçinmek zorunda kalan yaklaşık 10 milyon emekliyi, vergi cenderesinde bunalan küçük esnafı ve küçük üreticiyi eklediğimizde; nüfusun ezici çoğunluğunun ne zor koşullarda yaşadığını görebiliriz.

Zaten **AKP dönemi, en özlü ifadeyle; emeği ile geçinenlerin yoksullaştığı, sadaka ile düşkünlleştirildiği; buna karşılık büyük patronların kar üstüne kar kırdığı, sonradan türeyen zenginlerin**

vurgunlarla uçtuğu bir dönem olmuştur. Bunu kendi içinde açarak somutlayalım.

Gaspedilen ve gaspı hedeflenen haklar

AKP döneminde gaspedilen hakların başında grev hakkı geliyor. **Bu dönemde 17 grev ertelendi, yani fiilen yasaklandı. Bunların 7'si OHAL'in uygulandığı 2016-2018 yılları arasında gerçekleşti.** AKP'nin işbaşına geldiği 2002 yılından bu yana ise, toplamda 200 bin işçinin grevi engellendi. Bunların çoğunda "milli güvenlik" gerekçe gösterildi. Ancak işkollarına bakıldığında "milli güvenlik"le ilgisi olmayanların da yasaklandığı görüldü.

Grev hakkı, işçi sınıfının yıllarca süren mücadelesi ile kazanılmış ve yasalarla güvence altına alınmış bir haktır. Fakat AKP döneminde yasalar da hiçe sayılarak gaspedilmiştir. **Bugün işçi sınıfı bu hakkı yeniden elde etmekle karşı karşıyadır. Bunu da fiili grevlerle başaracaktır.** Tıpkı grevlerin yasak olduğu yıllarda, 1963'te Kavel işçilerinin yaptıkları gibi... Ki başta Metal işkolu olmak üzere yeni örnekler yaratılmaya başlanmıştır.

AKP dönemi, dizginsiz özelleştirme dönemidir. 1980'lerin başında tüm dünyada hız kazanan özelleştirme, Türkiye'de 1984'te Özal ile başladı. AKP döneminde ise, zirve yaptı. **AKP'ye kadar olan dönemde özelleştirmeden elde edilen para 8 milyar dolar iken, AKP'li yıllarda 60.4 milyar dolardır. Yani özelleştirmeyeyle elde edilen toplam 68.4 milyar doların 60.4 milyar doları AKP döneminde gerçekleşti. 220'den fazla kamu kuruluşu satıldı.** Bunlar arasında Sümerbank, Tekel, TÜPRAŞ, SEKA, İsdemir, Kardemir, Eti Maden işletmeleri, Petkim, Telekom ve son olarak şeker fabrikaları gibi çok önemli işletmeler bulunmaktadır.

Özelleştirilen fabrikalar, binasıyla, arsasıyla, tüm teçhizatı ve alt yapısı ile birlikte satılmış, emperyalist tekellerin talanına sunulmuştur. Türk Telekom'u satın alan Lübnanlı Hariri ailesinin Oger şirketi, içini tümünden boşaltıp vurgunu vurduktan sonra bırakıp gitmiştir mesela.

Diğer yandan şeker fabrikalarının ABD'li nişasta bazlı şeker (NBS) üreticisi Cargill'e peşkeş çekilmesiyle,

Resmi verilere göre ülkemizde yaklaşık 20 milyon ücretli var. Bunların 3 milyonu memur ve sözleşmeli personel. Geriye kalanı özel sektörde veya kamuda "işçi" statüsünde çalışıyor. Kimi verilere göre, yüzde 40 oranında "kayıt-dışı" çalışanların olduğunu da gözönüne aldığımızda, bu rakam 30 milyonu buluyor. Bir de buna son atılanlarla birlikte 7-8 milyon civarında işsizi, asgari ücretin bile altında bir aylıkla geçinmek zorunda kalan yaklaşık 10 milyon emekliyi, vergi cenderesinde bunalan küçük esnafı ve küçük üreticiyi eklediğimizde; nüfusun ezici çoğunluğunun ne zor koşullarda yaşadığını görebiliriz.

emperyalist tarım tekellerine bağımlılık artmış ve GDO'lu ürünlerle halkın sağlığı ile oynamıştır. Özelleştirme, bölge esnafından tarım ve hayvancılığa kadar birçok alanı etkilemekte, o bölgelerde tam bir yıkıma yolaçmaktadır.

Bazı "ulusalcı"ların iddia ettiği gibi mesele bu fabrikaların emperyalist tekellere satılması değildir sadece. Yerli tekellere de satılsa (ki hepsi emperyalist tekellerle işbirliği içindedir) sonuçları bakımından değişen bir şey yoktur. Ayrıca "yerli" tekellere satılan kamu işletmeleri de vardır. Ancak bu tekeller, haraç-mezat satın aldıkları işletmeleri, iki-üç kat fazlasıyla doğrudan emperyalist tekellere satmıştır. TEKEK, Sümerbank, Petrol Ofisi özelleştirmelerinde bu durum açıkça görülür. Dolayısıyla **sorun, bu işletmelerin yerli ya da yabancı tekellere satılması değildir. Bir bütün olarak özelleştirmeye karşı çıkılmalıdır. İşçi-emekçi açısından hiçbir fark yoktur çünkü.**

Özelleştirme, taşeronlaştırma ile atbaşı gitmiştir. Ve "taşeronun taşeronu" şeklinde büyümüştür. Böylece sınıfın birliği parçalanmış, örgütlenme zeminleri zorlaştırılmış ve yoğun işgücü sömürüsü gerçekleşmiştir. Çünkü taşeron işçisi, her türlü sosyal güvenceden yoksun, düşük ücretle çalıştırılmaktadır. Üstelik grev ve direnişlerin kırılmasında; kadrolu işçilerin ücretlerinin düşürülmesi ve çalışma koşullarının ağırlaştırılmasında, patronların öne sürdüğü bir koz da olmuştur.

Düzen partileri her seçim döneminde "taşerona kadro" sözü vererek yıllarca işçileri oyaladı. **AKP'nin "taşerona kadro" yasası ise, işçilerin geçmiş haklarından feragati üzerinden ve oldukça sınırlı oranda gerçekleşti.** Sonrasında taşerondan daha kötü koşullarda çalışmakla karşı karşıya kaldılar. Yaşanan tam bir hayal kırıklığı oldu.

Taşeronlaşma ile birlikte esnek çalışma adı altında işçileri her tür haktan yoksun çalıştırmanın çeşitli yolları da devreye sokuldu. "Uzaktan ve çağrı üzerine çalışma" yaygınlaştı, eve iş alarak çalışan insanların sayısı arttı. "Kıralık işçi" yasasıyla bu durum resmiyet kazandı. "Özel İstihdam Büroları" (ÖİB) aracılığıyla kiralanan işçilerden patronlar

sorumlu değildi artık. Böylece işçinin işgünü satma pazarlığı bile elinden alındı. AKP'nin 2009'da hazırladığı bu yasa, tepkilerden dolayı ancak 15 Temmuz sonrası OHAL döneminde yürürlüğe girdi.

Özelleştirme, taşeronlaştırma ve her tür esnek çalışma, aynı zamanda sendikasılaştırma demektir. Öncesinde kamuya ait olan ve sendikalı işçilerin çoğunluğu oluşturduğu fabrikalarda, özelleştirilmeyle birlikte işçi kıyımına gidilmiş ve çok sayıda sendikalı işçi işsiz kalmıştır. Ayrıca büyük kamu işletmelerinin küçük işyerlerine bölünerek satılması, daha az işçinin çalıştığı bu yerlere sendikaların girmesini zorlaştırmıştır. Keza özelleştirilen yerlerde sendikalı işçilere baskı uygulanması, işlerin taşeronlara verilmesiyle, sendikalar büyük oranda devre dışı bırakılmıştır.

Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın 2019 Ocak ayı istatistiklerine göre, 13 milyon 411 bin 983 işçinin sadece 1 milyon 839 bin 38'i sendikalıdır. (Ki bu rakamlar bile şişirilmiştir.) AKP'nin yönetime geldiği 2002'deki rakamlara baktığımızda; 4 milyon 572 bin 841 sigortalıya karşı, sendikalı işçi sayısı 2 milyon 680 bin 966'dur. Yani sendikalı işçi oranı yüzde 58'dir. **Son 17 yılda işçi sayısı üç kat arttığı halde, sendikalaşma oranı aksi yönde azalmıştır. Bugün yüzde 10'un altına düşen sendikalaşma oranı ile OECD içindeki en kötü ülke durumundayız.**

AKP'nin son yıllardaki saldırılarından biri de sigorta sistemini ve emekliliği adım adım tasfiye ederek Bireysel Emeklilik Sistemi'ni (BES) devreye sokmak oldu. 2018 yılından itibaren tüm çalışanlar sisteme dahil edildi. Başlangıçta isteyen iki ay içinde sistemden çıkabileceği söylenerek daha esnek bir yol izlenmişti. Fakat zaten kısıtlı olan ücretlerden bir kesinti daha yapılmasını istemeyen işçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu sistemden çıktılar. Bunun üzerine herkese zorunlu BES'i dayattılar. **BES kesintileriyle özel sigorta şirketlerine kaynak yaratmaya, yandaşlarını finanse etmeye çalıştılar.**

Bütün bunların yanı sıra kıdem tazminatının gaspı sürekli gündemde. İşçiler kıdem tazminatına "son kale" olarak bakıyor ve bu hakkı

Grev ve TİS hakkı gaspedilen, sendikasılaştırılan bir işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları düzgün olabilir mi? Özgürlüklerin gaspedildiği yerde, ekmeğin büyümesi mümkün mü? Türkiye, zaten gelir dağılımı bozuk ülkelerden biriydi. Fakat şimdi bu bozukluk, devasa boyutlara ulaştı. Öyle ki, nüfusun yüzde 1'lik kesimi ülkedeki zenginliğin yüzde 52'sine sahipken, yüzde 99'u geri kalan yüzde 48'i paylaşmakla karşı karşıyadır.

gaspettirmemek için sendikalara baskı yapıyorlar. Sendikalar da kıdem tazminatının gaspını "genel grev nedeni" sayacaklarını duyurmak zorunda kaldı. İşçiler için kıdem tazminatı, işgüvencesi anlamına geliyor, patronların kolayca işçi çıkarmasını engelliyor. Diğer yandan işten çıkartıldığında eline birikmiş bir para geçiyor. O yüzden bu hakkı gaspettirmemek için direniyorlar.

Fakat son kriz dalgasıyla birlikte kıdem tazminatının gaspı yeniden gündeme geldi. Sözde kıdem alama-yanları da kapsayan bir düzenleme yapılacağı gibi demagojilerle işçi ve emekçileri kandırmaya çalışıyorlar. Ancak bunu başarmaları hiç kolay olmayacak.

Çalışma ve yaşam koşulları

Grev ve TİS hakkı gaspedilen, sendikasılaştırılan bir işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları düzgün olabilir mi? Özgürlüklerin gaspedildiği yerde, ekmeğin büyümesi mümkün mü?

Örneğin asgari ücret, 2004 yılı 100 kabul edilirse 2019'da yüzde 40 kayba uğramıştır. 2018'in ilk ayında asgari ücretle 427 dolar alınabilirken, 2019'un başlarında 350 dolara düşmüştür. Son bir yıldır özellikle gıda da yaşanan fiyat artışıyla asgari ücret hızla erimştir. Hükümete yandaş sendikaların araştırmalarında bile, açlık sınırı asgari ücretin üzerinde çıkmaktadır.

Türkiye, zaten gelir dağılımı bozuk ülkelerden biriydi. Fakat şimdi bu bozukluk, devasa boyutlara ulaştı. Öyle ki, **nüfusun yüzde 1'lik kesimi ülkedeki zenginliğin yüzde 52'sine sahipken, yüzde 99'u geri kalan yüzde 48'i paylaşmakla karşı karşıyadır.**

Hal böyleyken işçi ve emekçinin borçları katlanarak artıyor. 2002'de hane halkı borcunun gelirine oranı yüzde 4 civarında iken, 2012'den itibaren yüzde 50'nin üzerine çıkıyor. Bugün ise, ailelerin yüzde 70'i borçlu ve büyük çoğunluğu borçlarını ödeyemez halde. Öyle ki, **2019'un ilk 5 ayında 725 bin kişi, kredi kartı borcunu ödeyemediği için icra takibi-ne alınmış.**

Dolayısıyla işçiler, uzun saatler çalıştıkları halde ekonomik durumlarını düzeltemiyorlar. Fazla mesailer artık zorunlu hale geldi. İşçiler

de ücretlerini arttırabilmek için buna katlanmıyor, hatta gönüllü oluyor. Böylece 8 saatlik çalışma süresi, yerini 10-12 saate bıraktı. Günümüzde haftalık ortalama çalışma süresi, 50 saati buluyor. **AB ülkelerinde haftada 40 saatten fazla çalışan işçilerin oranı sadece yüzde 20 iken, Türkiye'de bu oran yüzde 74'e yükseldi.**

Uzun ve ağır çalışma koşulları, iş cinayetlerinin de en önemli nedenidir. Onun için iş cinayetlerinde ölüm oranı taşeron işçilerde daha yüksektir. **SGK verilerine göre 2003'te 811 işçi, iş cinayeti sonucu yaşamını kaybediyordu. Bugün günde ortalama 5 işçi, iş cinayetlerinde can veriyor.** Bu da yılda en az 1800 işçinin ölümü demek oluyor. İŞİG'in verilerine göre AKP'nin 16 yılında yaklaşık 22 bin işçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Tahminen 100 ila 120 bin işçinin de çalışırken ya da emekliyken meslek hastalıklarından can verdiği söyleniyor.

Türkiye, iş cinayetlerinde AB'de birinci, dünyada üçüncü durumda. Soma, Ermenek ve Zonguldak madenci katliamları, Torunlar ve 3. Havalimanı başta olmak üzere inşaat sektöründeki cinayetler, ilk akla gelenlerdir. Bu cinayetlerle ilgili mahkeme kararları ise, işçilerinin canının sudan ucuz olduğunu ortaya koymaktadır.

Özcesi AKP döneminde işçiler düşük ücretle uzun saatler ve ölümüne çalıştırıldı, çalıştırılıyor... Başlarında sallanan işsizlik kılıcı ile buna mahkum ediliyorlar.

İşsizlik TC tarihinin zirvesinde TÜİK'in 2018 Kasım ayı verisine göre, **işsizlik oranı yüzde 12.3'dür, yani 4 milyon civarında işsiz olduğu söylenmektedir. Fakat gerçek rakamın 7 milyona ulaştığı biliniyor.** Çünkü TÜİK, işsizliği düşük göstermek için her tür hileli yöntemi kullanıyor. Son bir ay içerisinde iş başvurusu yapmayanları dikkate almıyor mesela. İş bulma umudunu kaybeden yüzbinleri, mevsimlik ya da esnek çalışanları işsiz saymıyor. Keza çalışır durumdaki ev kadınları TÜİK'in işsizlik verileri arasına girmiyor.

DİSK'in yaptığı araştırmaya göre, Türkiye'de işsizlik oranı (2018 Kasım ayı itibarıyla) yüzde 19.3. Bunun

sayısal rakamı, 6 milyon 646 bindir. Genç işsizlik oranı ise yüzde 23.6'dır. Bu da her 4 gençten birinin işsiz olduğu anlamına gelmektedir. Üniversite mezunlarında bu oran daha da artıyor.

2019'un ilk aylarında, çeşitli şehirlerde iş için yapılan başvurular, alınacak işçi sayısının 40 katı oldu. Üstelik birçoğu "geçici iş" olduğu halde...

OECD'nin verilerinde Türkiye, 42 ülke arasında resmi işsizlik oranı en yüksek 3. ülke durumunda. Krizin derinleşmesiyle birlikte neredeyse her gün yüzlerce kişi, işsizler ordusuna ekleniyor. Patronlar toplu işten çıkarma yerine günde 3-5 işçi çıkarıyorlar. Böylece hem yasal engelleri aşıyor, hem de gelecek tepkileri azaltmış oluyorlar. Hükümetin de patronları bu şekilde yönlendirdiği anlaşılıyor.

İşsizliğin bir diğer göstergesi, işsizlik ödeneği almak için "işsizlik fonu"na yapılan başvurulardır. **İŞKUR verilerine göre, Ocak 2018'de 145 bin olan başvuru sayısı, Ocak 2019'da 257 bine ulaşmış.** Yüzde 77 oranında artış sözkonusu.

Buna karşın güya işsizler için oluşan "işsizler fonu" işsizlere ödeme yapmamak için binbir türlü engel çıkarıyor. Ama her sıkışmada, patronlara bu fondan kaynak aktarılıyor. **Bugüne dek fonda biriken 125 milyar TL'nin sadece 20 milyar TL'si işsizlere verilmiş!** Buna karşın işsizlere ödenenlerin üç katı patronlara teşvik olarak akıtılmış!

Yapılan bir araştırmaya göre, ülkemizde çalışan her kişinin, kendisi dışında bakmakla yükümlü olduğu kişi sayısı, 2.6'dır. Bu hesaba göre 6 milyon kişinin işsiz olduğu bir ülkede, yaklaşık 20 milyon kişinin de açlık tehlikesiyle karşı karşıya olduğu ortaya çıkar. Yani işsizlik, aynı zamanda milyonlarca kişinin aç kalması demektir.

Diğer emekçi kesimler de saldırı altında

İşsizlik ve yoksulluk başta olmak üzere işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı tüm sorunlar, bugün diğer emekçi kesimlerin de sorunu haline gelmiştir. Küçük üreticiden esnafa, emekçi memurdan emekliye kadar, emeği ile geçinen herkesin çalışma ve yaşam koşulları giderek kötüleşmektedir.

Özelleştirme ile tarım ve hayvancılığa vurulan darbeler, yanı sıra girdi fiyatları sürekli artarken taban fiyatlarının düşük tutulması, küçük üreticiyi açıklıkla karşı karşıya bıraktı. Her yıl ektiği sebze ve meyveleri caddelere döken, bu duruma isyan eden üreticilerin sayısı artıyor. Bu koşullarda toprağını ekemez hale geldiler. Kimi yerlerde tarım alanlarının ranta açılmasıyla topraklarını yok pahasına sattılar. Soma maden katliamında, bölgedeki zeytinliklerin yok edilmesiyle, küçük üreticilerin madende çalışmak zorunda kaldığı anlaşılmıştı. Bunun gibi pek çok örnek var. Böylece işçi sınıfının ve işsizlerin sayısı sürekli arttı. **Kapitalizmin küçük ve orta**

kesimleri yoksullaştırarak proletaryanın safalarına ittiği tespiti, her gün yaşanan somut bir gerçek olarak karşımıza çıkıyor.

Aynı durum esnaf için de geçerlidir. Özellikle **küçük esnaf, sürekli artan vergilerle belini doğrultamamaktadır.** Yüksek enflasyonla birlikte sattığı malın parasıyla yenisini alamamanın sıkıntısı içindedir. Ayrıca dükkan kiralari başta olmak üzere elektriğe, doğalgaza yapılan zamlarla giderlerini karşılayamaz hale gelmiştir. Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu TESK'in verilerine göre, 2019'un ilk 6 ayında 58 bin 420 esnaf iflas bayrağını çekti. Son 5 yılda ise yarım milyonun üstünde esnafın iflas ettiği saptandı.

Emekçi memurlar, enflasyon karşısında hızla eriyen maaşlarıyla kıt-kanaat geçinme derdindedir. **Başta öğretmenler olmak üzere birçok meslek grubu, ekonomik yönden gerilemenin yanı sıra statü kaybı yaşamının acısını çekiyorlar.** Geçmişin en değerli meslekleri -doktorlardan avukatlara kadar- itibar kaybına uğradı. Eskisine göre hem daha çok çalışıp daha az kazanıyor, hem de birçok saldırıyı göğüslemek zorunda kalıyorlar. AKP döneminde yapılan değişiklikler ve açıklamalar, halkla bu meslek gruplarını karşı karşıya getirdi. Doktorlara ve öğretmenlere dönük artan şiddet, ölümlerle sonuçlanan noktalara ulaştı. Daha önemlisi, devlet memurlarının güvenceli çalışma hakkı ellerinden alındı. OHAL kapsamında çıkarılan KHK'larla yaklaşık 150 bin kişi işten atıldı.

"Toplumun vicdanı" olması gereken emeklilerin durumu ise içler acısıdır. **İşçi ve memur emeklilerinin büyük bir kısmı asgari ücretin altında bir maaş alıyor.** Bu maaşlar da paralı hale getirilen sağlığa gidiyor. Emekliler hastalık ve yoksulluk pençesinde kıvrılıyor.

Her şeye rağmen bunlar, emekli maaşı alan "şanslı" kesimdir. Bir de **emekliye ayrıldıkları halde, son çıkarılan yasalarla yaşlarını doldurmadıkları için maaş alamayan milyonlar var.** "Emeklilikte Yaşa Takılanlar" (EYT) olarak adlandırılan bu kesim, son yıllarda eylemleriyle seslerini duyurabildi, hem parasız hem de işsiz kaldıklarını geniş kesimlere anlatabildiler. Bunlar "mezarda emeklilik" yasanının ilk kurbanlarıdır. Önümüzdeki dönemde onlara yenileri eklenecektir.

Dahası, patronlar ve hükümet, kıdemin gaspı ve esnek çalışma yöntemleriyle emekliliği tümünden kaldırmayı planlamaktadır.

Elbette bütün bunlar işçi ve emekçilerin göstereceği reaksiyonlara, yükselteceği mücadeleye bağlı. **Bunun bilincine varan kesimler, haklarını aramak için giderek daha fazla sokağa çıkıyor ve kendi içinde örgütleniyorlar.** Gelecek adına umut verici olan şey de budur.

Sürecek

Yediveren Yayınları İŞÇİ SINIFI BROŞÜRLERİ

Biz işçi sınıfıyız!
Geçimimizi işgücümüzü satarak sağlarız. Toplumun bütün maddi varlıklarını biz üretiriz. Bu sömürü düzenini yerle bir edecek tek güç biziz!

Kapitalist sistem, işgücünü meta haline getirir. İşçiler, her tür üretim ve geçim aracından yoksun bırakılmıştır. Üretmek ve geçinmek için, kapitalistin yanında çalışmaktan başka çaresi kalmamıştır.

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır! Kendisiyle birlikte tüm sömürülen, ezilen kesimleri, yani insanlığı kurtaracaktır. Bunun da tek yolu, kendi davası için örgütlenmek ve mücadele etmektir!

İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından biridir grev. İşçiler bu hakkı elde edebilmek için yüzyıllar boyu mücadele etmiştir. Bugün de işçiler, grev hakkını yine grev yaparak elde etmekle karşı karşıyadır.

Asgari ücret açlık sınırında...

İşsizlik 7 milyon...

Vergi yükü işçi ve emekçilerin sırtında...

Enflasyon yüzde 40-50'lerde...

İşsizlik fonu patronların hizmetinde...

Sarayda 23 saniyede 1 asgari ücret harcanıyor...

**SARAYLARA SAVAŞ!
KULÜBELERE BARİŞ!**